

การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย
ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ
มิถุนายน 2555

การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย
ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย
ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อัจฉริยา เพ็ชรอินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

ในฐานะภาษาต่างประเทศ

มิถุนายน 2555

อัจฉริยา เพ็ชรอินทร์. (2555). การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะดา.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติในด้านเนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติของผู้สอนและการจัดการชั้นเรียน และเพื่อศึกษาความแตกต่างของผู้เรียนกับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้การสุ่มแบบเจาะจง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวถ้าพบความแตกต่างรายคู่ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD)

ผลการวิจัยพบว่า

ความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ ในด้านเนื้อหาและรูปแบบกิจกรรมการศึกษามีคะแนนเท่ากับ 3.99 และ 4.18 ตามลำดับอยู่ในระดับมาก ด้านคุณสมบัติของผู้สอนมีคะแนนเท่ากับ 4.73 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการจัดการชั้นเรียน มีคะแนนเท่ากับ 3.25 อยู่ในระดับปานกลาง

ความแตกต่างส่วนบุคคลกับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

A STUDY OF FOREIGN TEACHERS' NEEDS IN INTERNATIONAL SCHOOL IN BANGKOK
TOWARDS BASIC LEARNING OF LISTENING AND SPEAKING SKILLS

Presented in partial fulfillment of requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

June 2012

Atchariya Pej-Indra. (2012). *A Study of Foreign Teachers' Needs In International School In Bangkok Towards Basic Learning of Thai Listening and Speaking Skills*. Master's Project, M.A. (Teaching Thai as a foreign language) Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Pattaya Chitmetta.

The purpose of this studying is to study the foreign teachers' need in international schools in Bangkok towards basic learning of Thai listening and speaking skills by considering the contents, the activities, the teacher and the classroom management and also the comparisons between the personal differences towards the needs.

The study was applied to 40 foreign teachers in international schools in Bangkok. The instruments used in this study were the questionnaires. The data was statistically analyzed by mean, percentage, standard deviation, t-test of Independent Samples and f-test of One-Way Analysis of Variance.

The finding of this study revealed that the need towards the contents and the abilities is high at 3.99 and 4.18. The need towards the teacher is the highest at 4.73. And the need towards classroom management is average at 3.25.

The personal differences and the need towards basic learning of Thai listening and speaking skill is significantly different at the 0.5 level.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์พัทธยาจิตต์เมตตา ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี อาจารย์ภรพัสุ สร้อยระย้า และ อาจารย์บรรพต ศิริชัย คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาสละเวลาให้ความรู้และคำแนะนำที่มีคุณค่า พร้อมทั้งช่วยเหลือตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เป็นอย่างดีตลอดการดำเนินการทำสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ นางสาวสริน วัฒนพิพัฒน์ นายโรเบิร์ต บราวน์ และ นางสุพัตรา สำราญนิช ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างและปรับปรุงเครื่องมือวิจัย รวมทั้งการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัย ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและผู้บริหารโรงเรียน ครูชาวต่างประเทศ อาจารย์และบุคลากรทุกท่าน ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมรุ่นทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุน ให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำสารนิพนธ์ได้อย่างสะดวกราบรื่น

สุดท้าย ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้ความรัก กำลังใจ และสนับสนุนช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา

คุณประโยชน์และความดีอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาให้กับ บิดา มารดา ครอบครัว ตลอดจนครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน อันเป็นพลังสำคัญที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

อัจฉริยา เพ็ชรอินทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	2
เครื่องมือในการวิจัย	3
ตัวแปรในการวิจัย	3
ระยะเวลาในการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม และนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน	29

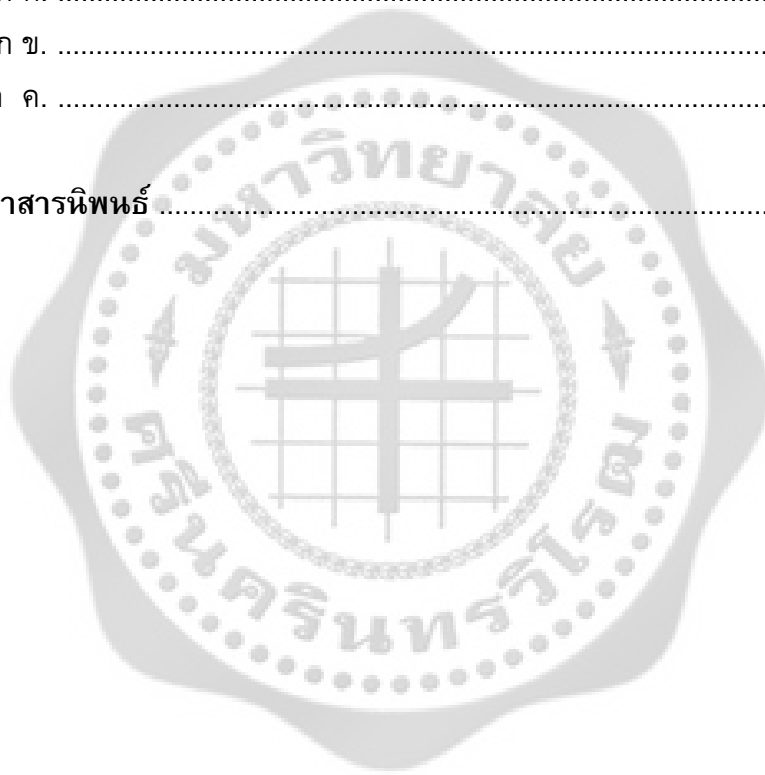

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า	
3	วิธีดำเนินการวิจัย	31
	การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	31
	การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	31
	การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	33
	ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย	34
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
	การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	35
	การจัดกระทำข้อมูล	35
	การวิเคราะห์ข้อมูล	35
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	41
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	57
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย	57
	ความสำคัญของการวิจัย	57
	สมมติฐานในการวิจัย	57
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	58
	สรุปผลการวิจัย	59
	อภิปรายผลการวิจัย	63
	ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป	66

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก	74
ภาคผนวก ก.	75
ภาคผนวก ข.	78
ภาคผนวก ค.	87
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	96

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	42
2 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะ การฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้าน เนื้อหาวิชา	45
3 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะ การฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้าน รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้	47
4 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟัง และการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านคุณสมบัติ ผู้สอน	48
5 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะกาฟัง และการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านการจัดการ ชั้นเรียน	50
6 การทดสอบความแตกต่างความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย	52
7 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้	53
8 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ	54
9 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้	55
10 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่	56

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 แสดงกรอบแนวคิดงานวิจัย .....

5

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับรู้ เรียนรู้ อีกทั้งฝึกฝนทักษะใหม่ๆ เพื่อสร้างความเคยชิน และสร้างพฤติกรรมในการใช้ภาษาไทยให้ได้ดีเท่าที่ศักยภาพของผู้เรียนจะอำนวย สมพร มั่นตะสูตร (2526: 6) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาไทยแต่เดิมนั้นว่า อยู่บนพื้นฐานของความคิดที่ว่า ภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันทรงค่ายิ่ง ทั้งแสดงความเป็นเอกลักษณ์และเอกราชของชาติไทยอันเป็นที่พึงรัก และหวงแหนตราบเท่าความเป็นไทยยังดำรงอยู่ แต่ในปัจจุบันการเรียน การสอนภาษาไทย ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงในแวดวงของคนไทยเท่านั้น เนื่องจากทุกวันนี้ ประเทศไทยมีชาวต่างชาติมากมายหลายเชื้อชาติ ได้เข้ามาอยู่อาศัยเพื่อการทำงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จากงานวิจัยเรื่องความสำเร็จของชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย ในเขตกรุงเทพมหานคร ของ ชัญญา วีระอักษร (2552: บทคัดย่อ) ได้กล่าวถึง ปัญหาหนึ่งของชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงาน ในกรุงเทพมหานครไว้ว่า ปัญหาเรื่องของการสื่อสารที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งเป็นปัญหาที่ชาวต่างชาติพบมากที่สุด ชาวต่างชาติกลุ่มนี้ บางส่วนแก้ปัญหาโดยการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อใช้ในการชีวิตประจำวัน ดังนั้นกลุ่มผู้เรียนภาษาไทยในปัจจุบัน จึงขยายวงกว้างไปยังชาวต่างชาติอีกด้วย

ในประเทศไทย โรงเรียนนานาชาติเป็นองค์กรหนึ่งที่มีชาวต่างชาติเข้ามาประกอบอาชีพครูเป็นจำนวนมาก ซึ่งบุคคลเหล่านี้ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 และตามประกาศของคณะกรรมการคุรุสภา (สำนักเลขาธิการคุรุสภา. 2549: 23) เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบและประเมินความรู้ของชาวต่างชาติในการขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู พ.ศ. 2549 โดยต้องเข้ารับการอบรมภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อเรียนรู้ทั้งในเรื่องภาษาและวัฒนธรรมไทย ตามความเหมาะสมรวมทั้งเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวันและการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนภาษาไทยที่ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าการใช้ภาษาเพื่อการสนทนาเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น การฟัง และการพูดจึงเป็นความรู้และทักษะที่มีประโยชน์ และสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนมากที่สุด ในเรื่องนี้ แครชเชน (พระมหาทนต์ศักดิ์ ใจสบาย. 2542: 13; อ้างอิงจาก Krashen. 1983: 21) กล่าวถึงความสามารถในการฟังที่ดีว่า เป็นสิ่งสำคัญก่อนที่จะสามารถพูดได้ นอกจากนี้ จอห์นสัน และ มอร์โร (ตันทิวา สุรวัตถ. 2540: 14 อ้างอิงจาก Johnson; & Morrow. 1981: 81) ได้ให้ความเห็นถึงการพัฒนากิจกรรมฟังภาษาต่างประเทศไว้ว่า การฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลาพอสมควร ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องและควบคู่ไปกับทักษะการพูด อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนภาษาใหม่จำเป็นต้องเรียนรู้เป็นทักษะแรกๆ เช่นเดียวกับที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ

ดังนั้น การมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียน ซึ่งเป็นชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติดังกล่าว จึงเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญในการวางแผนการสอนการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ใน 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลและสอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติในด้าน เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน การจัดการชั้นเรียน และ เพื่อศึกษาความแตกต่างของผู้เรียนกับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟัง และการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ ใน 4 ด้านดังกล่าว

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงความต้องการของครูชาวต่างชาติในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และทราบถึงความแตกต่างของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับโรงเรียนนานาชาติ และหน่วยงานอื่นๆ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง ได้แก่

- 1.1 โรงเรียนนานาชาติทรีนิตี้ ถนนสุขุมวิท ซอย 36 เขตคลองเตย
- 1.2 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติทะเลอันดามัน ถนนพัฒนาการ ซอย 76 เขตประเวศ
- 1.3 โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูวส์ สาขาสุขุมวิท ถนนสุขุมวิท ซอย 107 เขตบางนา
- 1.4 โรงเรียนนานาชาติแอ็ดเวนติสกรุงเทพ ถนนสุขุมวิท ซอย 71 เขตวัฒนา
- 1.5 โรงเรียนนานาชาติที่ไม่ประสงค์ออกนาม ถนนสุขุมวิท ซอย 105 เขตบางนา

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ทั้ง 5 แห่ง ดังกล่าว จำนวนทั้งหมด 40 คน โดยใช้การสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของชาวต่างชาติ 4 ด้าน คือ

1. เนื้อหา
2. รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้
3. คุณสมบัติผู้สอน
4. การจัดการชั้นเรียน

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) เกี่ยวกับ เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวนภาษาที่ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตลอดจนพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน

แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) ดังนี้

มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5	คะแนน
มาก	มีค่าเท่ากับ 4	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3	คะแนน
น้อย	มีค่าเท่ากับ 2	คะแนน
น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1	คะแนน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย
2. จำนวนภาษาที่ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารได้
3. ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
4. พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. เนื้อหา
2. รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้
3. คุณสมบัติผู้สอน
4. การจัดการชั้นเรียน

ขั้นตอนการดำเนินงานมี ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูล และสร้างแบบสอบถามให้ตรงกับประเด็นที่ต้องการศึกษาใน 4 ด้าน คือ ความต้องการในด้าน เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน นำแบบสอบถามที่สร้างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อแก้ไขเนื้อหา และภาษาให้ถูกต้อง

2. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อขอคำแนะนำแก้ไข ได้แก่

2.1 นางสาว รสริน วัฒนพิพัฒน์ ผู้ประสานงานหลักสูตรภาษาไทยระดับประถมโรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา

2.2 นาย โรเบิร์ต บราวน์ หัวหน้าแผนก ESL (Teaching English as a Second Language หรือ การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง) ระดับมัธยม โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา

2.3 นาง สุกัญญา สาราณินิช อาจารย์สอนภาษาไทยประจำโรงเรียนสอนภาษาไทยศึกษาสัมพันธ์

3. ปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อแก้ไขอีกครั้งและพิจารณาเห็นชอบก่อนนำไปทดลองใช้

4. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่นแล้วไปจัดทำเป็นชุดแบบสอบถามฉบับจริงสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ระยะเวลาในการวิจัย

มกราคม – มีนาคม พ.ศ. 2555

- กำหนดกรอบการศึกษาค้นคว้า ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- สร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า

เมษายน – มิถุนายน พ.ศ. 2555

- เก็บรวบรวมข้อมูล
- จัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล
- สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เนื้อหา หมายถึง สารหรือความรู้วิชาภาษาไทยที่ใช้สอนทักษะการฟังและการพูดให้แก่ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ และสารความรู้วิชาวัฒนธรรมไทยในกรอบของการเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสาร

2. กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง เนื้อหาหลักสูตรในส่วนที่ผู้สอนใช้เป็นสื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และได้รับประสบการณ์ตรงจากการฝึกปฏิบัติ

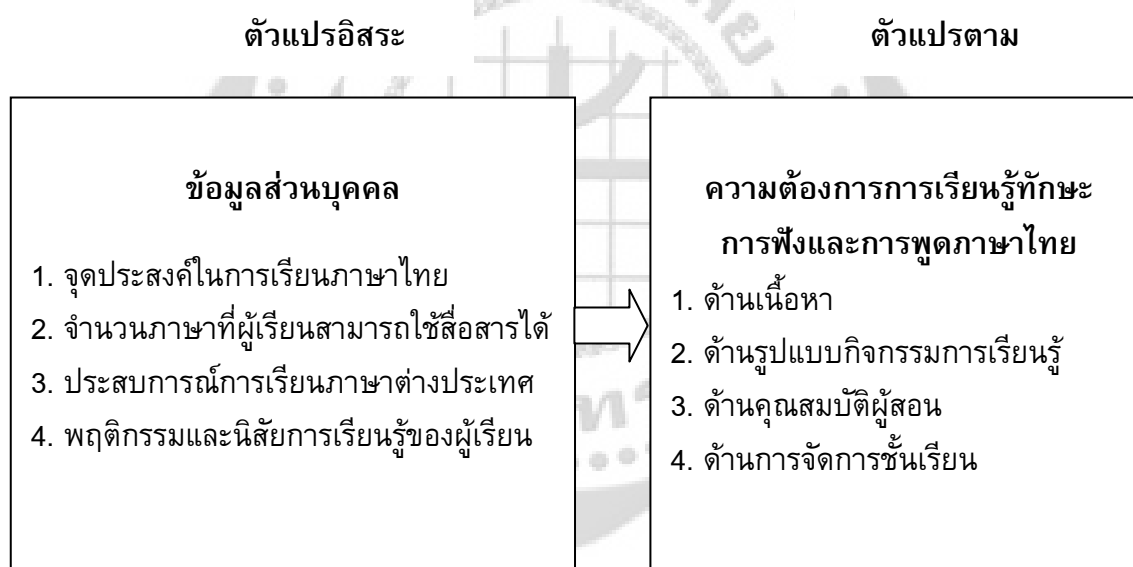
3. การจัดการชั้นเรียน หมายถึง การจัดการเกี่ยวกับชั้นเรียนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้

- จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน
- ระยะเวลาในการเรียน
- วันและเวลาที่ผู้เรียนมีความสะดวกที่สุดในการเรียน
- สถานที่เรียน
- ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน

4. จุดประสงค์ในการเรียนรู้ภาษา หมายถึง ความต้องการที่มีผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริอยากเรียนภาษาไทย ในที่นี้หมายถึง การเรียนเพื่อการเข้าสังคมกับคนไทย และเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ไว้ดังนี้ คือ

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวคิดงานวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจะมีความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา

1.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 22) กล่าวสรุปว่า การเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของคนเรานั้น มีอยู่ 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Language Acquisition) และการเรียนภาษา (Language Learning) การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกันกับการเรียนรู้ภาษาที่ 1 หรือภาษาแม่ คือ การเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) ผู้เรียนจะไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่ เพราะมุ่งที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนมักไม่รู้ตัวว่าได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาแล้ว เพราะไม่มีการเน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่ผู้เรียนก็จะรู้สึกได้ถึงความถูกต้องของภาษา แม้จะไม่ได้เรียนกฎเกณฑ์โดยตรง การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติ และไม่เป็นทางการ (Informal) ส่วนการเรียนภาษา (Language Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ซึ่งเป็นการเรียนอย่างรู้ตัว (Conscious) เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ซึ่งผู้เรียนมักจะสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของ

แครสเชน Krashen (กนกกานต์ ภูประเสริฐ. 2552: 22; อ้างอิงจาก Krashen. 1995: 27 – 39) อธิบายว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นเกี่ยวข้องกับสมมติฐาน 5 ข้อต่อไปนี้

1. The Acquisition – Learning Hypothesis การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สอง มีอธิบายอยู่ 2 แบบ ได้แก่

1.1 การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง วิธีการนี้เป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างธรรมชาติ ผู้เรียนเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัวว่า ได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาแล้ว

1.2 การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) เป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยที่ผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาอย่างรู้ตัว

2. The Natural Order Hypothesis การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาบางอย่างสามารถเรียนรู้ได้ก่อนโครงสร้างอื่น

3. The Monitor Hypothesis การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อย เพราะการเรียนรู้กฎเกณฑ์เป็นการช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งความสนใจว่าจะกล่าวอะไร มากกว่าจะกล่าวอย่างไร เราจะนำกฎเกณฑ์ของภาษามาใช้ เมื่อเรารู้ว่าเราจะกล่าวอย่างไรแล้วเท่านั้น ก็เพื่อทำให้ภาษาของเนื้อหาถูกต้องยิ่งขึ้น

4. The Input Hypothesis ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจ มาจากการฟังหรือการอ่านเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเข้าใจข้อมูลแล้วก็就会有ความสามารถในการพูด หรือเรียนอย่างคล่องแคล่ว

5. The Effective Filter Hypothesis เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวกับเจตคติ เช่น อายุมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และมีความสำคัญโดยตรงกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 8 – 9) ได้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศและการเรียนภาษาที่สองที่มีลักษณะเดียวกันไว้ว่า ปัจจุบันทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา (Acquisition) ที่สองอยู่บนพื้นฐานการวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยาและประสาทวิทยา ทฤษฎีหนึ่งกล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาภาษา โดยเริ่มจากการไม่รู้ภาษาเลยจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ ซึ่งทฤษฎีนี้จะแบ่งพัฒนาการทางภาษาออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. เงียบ/การเรียนรู้ภาษา (The Silent/Receptive or Reproduction Stage) ระดับนี้ ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากกว่า 500 คำ ซึ่งเป็นคำที่เข้าใจแต่ไม่อาจใช้งานได้ ระดับนี้เป็นช่วงที่เงียบ (Silent Period) เพราะผู้เรียนไม่สามารถพูดได้ แต่สามารถตอบสนองได้โดยใช้กลวิธีต่างๆ เช่น การใช้วัสดุอุปกรณ์ รูปภาพ หรือการกระทำ เช่น ยืนขึ้น ปิดประตู ใช้ท่าทาง หรือ อาจตอบใช่/ไม่ใช่ได้ ผู้สอนไม่ควรเร่งรัดผู้เรียนให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม

2. การสร้างภาษาในระดับต้น (Early Production Stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์ได้ประมาณ 1000 คำ ซึ่งเป็นคำที่สามารถเข้าใจ และใช้งานได้ ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถพูดเป็น

3. การพูด (The Speech Emergence Stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 3000 คำ และสามารถใช้วลีสั้นๆ และประโยคง่ายๆ ในการสื่อสาร ผู้เรียนเริ่มใช้บทสนทนา และสามารถใช้คำถามง่ายๆ ได้ และสามารถตอบคำถามง่ายๆ ได้ โดยสร้างประโยคที่ยาวขึ้น แต่มักจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์

4. ความคล่องแคล่วระดับกลางในการใช้ภาษา (The Intermediate Language Proficiency Stage) ระดับนี้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 6000 คำ และเริ่มใช้ข้อความที่ซับซ้อน แสดงความคิดเห็น และพูดในประโยคที่ยาวๆ

5. ความคล่องแคล่วระดับสูงในการใช้ภาษา (The Advanced Language Proficiency Stage) ระดับนี้ ผู้เรียนสามารถใช้ศัพท์เฉพาะวงการต่างๆ ได้ และสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนได้เต็มที่ และสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษาในวัยเดียวกัน

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในการเรียนรู้ภาษานั้นคงหลีกเลี่ยงทั้งสองกระบวนการนี้ไม่พ้น ทั้งการรับซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการที่เป็นธรรมชาติ และการเรียนภาษาซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งถือเป็นการเรียนรู้ภาษาที่เป็นทางการโดยผู้เรียนรู้ตัว อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นการรับภาษาที่เป็นธรรมชาติ หรือการเรียนภาษาที่เป็นทางการ ต่างมีจุดมุ่งหมายที่ผลลัพธ์เดียวกัน คือ การช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาเป้าหมายได้ดีที่สุด

1.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 78) อธิบายถึงจุดสำคัญในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่นอกเหนือจากจุดประสงค์และเนื้อหาแล้ว ยังมีกระบวนการการเรียนการสอน นั่นคือ จะสอนอย่างไรให้ผู้เรียนเรียนรู้จนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ กระบวนการการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีองค์ประกอบ 3 ประการด้วยกัน

1. กิจกรรม
2. เทคนิคการสอน
3. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537: 23) ได้อธิบายถึงวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ไว้ว่า ถึงแม้ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาต่างประเทศมาแล้วเป็นอย่างดี ก็ยังไม่สามารถพูดคุยหรือสื่อสารได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้นักภาษาศาสตร์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศได้เสนอแนวการสอนแบบใหม่ คือ การสอนเพื่อการสื่อสาร โดยมีความเชื่อว่า ภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ และโครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือ ระบบที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นการสอนจึงควรให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ ไม่ควรสอนให้รู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้าง

กองวิจัยทางการศึกษา (2546: 25) อธิบายถึงแนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ว่าเป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมาเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษา ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา

กองวิจัยทางการศึกษา (2546: 31) กล่าวถึงหลักการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า มีหลักการ คือ

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาที่สอนมีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึก และถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก
5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทาง

ภาษา

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 18) กล่าวถึง การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนแบบนี้ มีความเชื่อว่า ภาษาคือ การสื่อสาร จุดมุ่งหมายของการสอนตามแนวนี้คือ การสร้างบริบทจริงสำหรับการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาและความสามารถในการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เจตคติ และความต้องการ การตั้งคำถาม กิจกรรมการแก้ปัญหา และการแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลเป็นหลักเบื้องต้นของการสื่อสาร โดยผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการสื่อสารโดยใช้วัสดุของจริง ซึ่งเป็นการฝึกฝนสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มุ่งเน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง ซึ่งนอกจากที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องของเสียง ความหมาย และระบบไวยากรณ์แล้ว ผู้เรียนยังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในบริบททางสังคม และวัฒนธรรมอีกด้วย

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด

3.1 การฟัง

3.1.1 ความหมายของการฟัง

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536: 17) ได้อธิบายความหมายของการฟังไว้ว่า หมายถึงความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา การฟังจะประสบผลสำเร็จได้ดี เมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคม และวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

นนทพร ภูวรัตน์ (2546: 6) ได้สรุปความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกิจกรรม กระบวนการสื่อสารที่มีการได้ยิน การรับข้อมูล การแปลข้อมูล การตอบสนองของข้อมูลนั้น ทั้งหมดนี้ ต้องทำงานสัมพันธ์กันและการฟังจะต้องตั้งอยู่บนฐานของขบวนการจิตภาษาศาสตร์ คือ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ การใช้ภาษาพูดและภาษาท่าทาง

ยุพดี หินเช่าวี (2550: 8) กล่าวถึง ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง คือ กระบวนการ รับสารทั้งที่เป็นเสียงจากผู้พูดและตัวบ่งชี้อื่นๆ มาตีความหรือวิเคราะห์ เพื่อให้สื่อความหมายให้ตรงกับ ผู้พูด และตอบสนองกลับได้ การฟังจะมีประสิทธิภาพดีเมื่อผู้ฟังฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย ตั้งใจ สนใจ มีความรู้ทางภาษา และมีประสบการณ์เดิมในเรื่องที่ฟังมาประกอบกัน

ภัทรวาที ยวนชื่น (2553: 19) กล่าวถึง ความสามารถทางด้านการฟังไว้ว่า หมายถึง การที่ผู้ฟังมีความเข้าใจในคำพูด ข้อความหรือบทสนทนา และสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ โดยใช้ความรู้ ความสามารถทางด้านภาษา ความเข้าใจในบริบทเพื่อตีความสิ่งที่ได้ยิน และความเข้าใจ สถานการณ์ในการฟัง รวมทั้งการใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การฟังถือเป็นทักษะหนึ่งของการสื่อสารที่มีความสำคัญ การที่ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ส่งมาได้ทั้งยังสามารถคิด วิเคราะห์ และสามารถตอบกลับได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั้น ผู้ฟังจะต้องอาศัยไม่ใช่แค่เพียงความรู้และประสบการณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ผู้ฟังต้องมีการใช้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมของผู้ส่งสารเข้ามาประกอบความเข้าใจอีกด้วยจึงจะถือได้ว่าการฟัง นั้น ประสบความสำเร็จ

3.1.2 การพัฒนาทักษะการฟัง

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536: 18) ยังได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟังไว้ด้วยว่า การพัฒนาทักษะการฟังจนถึงขั้นเกิดความเข้าใจและวิเคราะห์ได้นั้น ต้องผ่านขั้นตอนการจดจำเสียง จำแนกเสียงของคำหรือกลุ่มคำได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยคและฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถคัดเลือกองค์ประกอบของภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิมและแปลความได้ การแปลความที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

สนธยาพรรัษ์ ยาท้วม (2538: 39) กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการฟังและพูดไว้ว่า การพัฒนาทักษะ โดยใช้หลักการแนวทฤษฎีการสอนภาษาตามธรรมชาติ และหลักการแนวทฤษฎีการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติทางภาษาให้มากที่สุด เริ่มจากการฝึกฟังประโยค คำสั่งแล้วตอบสนองด้วยภาษาหรือการตอบโต้ทางภาษากาย หรือการตอบโต้ทางสรีระ และเมื่อผู้เรียนพร้อมจะพูดเขาจะสามารถพูดได้เอง และการพัฒนาทักษะการฟังและพูดจะต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

สุรพันธ์ กุศลสง (2543: 10) สรุปความหมายของการพัฒนาทักษะการฟังไว้ว่า การพัฒนา ทักษะการฟังนั้น ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเลือกกิจกรรมต่างๆ และมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน มีสื่อประกอบ กิจกรรมเพื่อสร้างให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะเนื้อหาที่นำมาสอนควรเป็นที่สนใจของ นักเรียน เหมาะสมกับวัย ความสนใจ ความรู้ความสามารถของนักเรียนด้วย เมื่อผู้เรียนมีพัฒนาการ ในทักษะการฟังดีแล้วย่อมส่งผลไปถึงพัฒนาการในด้านอื่นๆ ต่อไปด้วย

วานิวสาข์ เพ็ชรรัตน์มูณี (2548: 14) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนการฟังไว้ว่า มักจะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการสอนทักษะการฟัง เนื้อหาและกิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรสร้างความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ได้จริงทั้งในและนอกห้องเรียน

อาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาทักษะการฟังเป็นการพัฒนาทักษะแรกของการสื่อสาร เป็นเวลาที่ผู้เรียนอยู่ในช่วงของการรับและเก็บข้อมูลของภาษาทั้งในเรื่องของ ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ของภาษา ดังนั้น ช่วงเวลาในการพัฒนาทักษะการฟัง จึงถือว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความสำคัญ ผู้สอนควรคัดเลือกเนื้อหาและกิจกรรมสำหรับการสอนฟังจึงควรอยู่ในความสนใจของผู้เรียนเหมาะสมกับผู้เรียน และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

3.2 การพูด

3.2.1 ความหมายของการพูด

นิตยา เจริญสิทธิ์ (2531: 16) อธิบายถึงความหมายของการพูดว่า หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

บุหงา คณาวรงค์ (2536: 21) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูดคือ การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษาและท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ดำเนินตามระเบียบแบบแผนที่กำหนดไว้ หรืออาจกล่าวได้ว่าการพูดเป็นกระบวนการใส่ความหมาย เกิดขึ้นควบคู่กับการฟัง ซึ่งเป็นกระบวนการแปลความหรือถอดความ

วันที ไพรินทร์ (2547: 7) ได้อธิบายถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทาง เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ และข่าวสาร ให้ผู้ฟังได้รับรู้จุดประสงค์ของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้น้ำเสียงถ้อยคำและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ยังต้องสามารถใช้พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสมอีกด้วย ดังนั้น ทักษะการพูดจึงต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ

บุษบง ปรีดาวงศากร (2547: 8) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งประกอบด้วยบุคคล 2 คนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพ และบรรลุผลดีได้นั้น ผู้พูดจะต้องใช้สำเนียงและถ้อยคำที่ถูกต้อง รวมทั้งการใช้ภาษาท่าทางเพื่อให้เป็นที่เข้าใจระหว่างผู้พูด และผู้ฟัง และเป็นการแสดงออกถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางด้านสังคมด้วยเช่นกัน

ชไมพร เลิศคณาวณิชกุล (2550: 7 – 8) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า หมายถึง ความสามารถของผู้พูดในการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว และสอดคล้องสัมพันธ์กับผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยผู้พูดสามารถออกเสียง เลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะทางการสื่อสารที่ผู้พูดจะต้องมีความรู้ทางภาษา ทั้งในเรื่องหน่วยเสียง คำ และระบบไวยากรณ์ของภาษา ตลอดจนต้องมีประสบการณ์และความเข้าใจ ในสังคมและวัฒนธรรมของภาษานั้นเป็นอย่างดี จึงจะสามารถใช้ภาษาเพื่อตอบสนองการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.2 การพัฒนาทักษะการพูด

พัชรประภา อุดลวิทย์ (วาทีณี ศรีแป๊ะบัว. 2538: 25; อ้างอิงจาก พัทธประภา อุดลวิทย์. 2527: 23 – 24) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดไว้ว่า ทักษะการพูดมักจะตามหลังทักษะ การฟัง คือ นักเรียนจะต้องฟังก่อนจึงจะพูดได้ แต่การเรียนภาษาต่างประเทศ นักเรียนจะไม่สามารถ พูดได้โดยอาศัยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว ครูจะต้องให้โอกาสเด็กในการฝึกพูด ดังนั้นการสอนพูดจึง ไม่ควรปล่อยเอาไว้ทีหลัง ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดตลอดเวลา ครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญโดยเฉพาะ การจูงใจให้เด็กได้พูด ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ พบว่า นักเรียนที่มีความกระตือรือร้นที่ จะพูดภาษาต่างประเทศจะมีความรู้สึกสนุกสนานและสำคัญ การสอนทักษะการพูดจะประสบความสำเร็จ เมื่อเด็กสามารถนำความรู้ไปใช้นอกเหนือจากห้องเรียนได้

พระมหาทนต์ศักดิ์ ใจสบาย (2542: 13) ได้กล่าวถึง การพัฒนาทักษะการพูดไว้ว่า ความสามารถทางการพูดจะเกิดขึ้นได้นั้น ก็จากการที่ได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทางการฟังมาแล้ว อย่างเพียงพอ และจะต้องใช้เวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

ชัยยา เปรมศักดิ์ (2543: 19) กล่าวถึง การพัฒนาทักษะการพูดว่า การพัฒนาการพูด เป็นสิ่งสำคัญ ผู้สอนต้องมีขั้นตอนในการสอนที่เอื้อต่อผู้เรียนให้ได้มีโอกาสได้ฝึกการพูด ซึ่งผู้สอนจะ เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และแก้ไขข้อบกพร่องเท่านั้น

พัชรี วิจิตรไพศาล (2548: 15) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดไว้ว่า การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ควรใช้วิธีการและกระบวนการการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดย ครูต้องออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาได้อย่างอิสระ แต่ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนควรได้เรียนรู้โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องจากครูผู้สอน และได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ ก่อน จึงจะสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทักษะการฟัง และทักษะการพูดนั้นเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด ทักษะ การฟังและพูด หมายถึง การสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย ของตน หากผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตามความต้องการ ก็นับว่า มีทักษะในการพูด ใน ขณะเดียวกัน เมื่อผู้ฟังสามารถสื่อความหมายในสิ่งที่ฟังได้ ก็นับได้ว่ามีทักษะในการฟัง และผู้ฟังที่ดี จะสามารถเลือกจำเฉพาะส่วนที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายได้ด้วย แม้ความสามารถในการใช้ทักษะ ทั้งสองนั้น อาจจะเกิดขึ้นก่อนและหลัง แต่กระบวนการพัฒนาทักษะทั้งสองควรต้องเกิดขึ้น และได้รับการดูแลเอาใจใส่ฝึกฝนควบคู่กันไปอย่างแยกกันไม่ออก

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้

4.1 ความหมายของเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2528: 30) ได้อธิบายไว้ว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระหรือความรู้ นอกจากนี้ตามความหมายที่สมบูรณ์ คำว่า เนื้อหาวิชา ยังรวมถึงประสบการณ์ของการเรียนรู้ด้วย (Learning Experiences)

จันทิกา ลิมปิเจริญ (2528: 165) ได้สรุปไว้ว่า เนื้อหาสาระ หมายถึง ความรู้ ประสบการณ์ และค่านิยมต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ให้เรียน เนื้อหาสาระเป็นแกนหลักของหลักสูตร เพราะเนื้อหาสาระเป็นที่รวมของทั้งจุดมุ่งหมาย แนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ตลอดจนแนวทางการวัดและประเมินผล เมื่อศึกษาเฉพาะเนื้อหาสาระในหลักสูตร ก็สามารถบอกได้ว่าหลักสูตรฉบับนั้นต้องการให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมไปอย่างไร

ชวลิต ชูกำแพง (2551: 20) กล่าวถึง เนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้ว่า เป็นสื่อกลาง (Means) ที่จะพาผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ เนื้อหาสาระที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อาจแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ข้อเท็จจริงและความรู้ ธรรมดา ความคิดรวบยอดและหลักการ การแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ เจตคติและค่านิยม และทักษะทางกาย

นิรมล ศตวุฒิ (2543: 64) กล่าวว่า เนื้อหาหลักสูตร (Curriculum Content) ประกอบด้วย

1. เนื้อหาความรู้หรือเนื้อหาวิชา (Subject Matter)
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience)
3. กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities)

เนื้อหาความรู้ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตรส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง ทฤษฎี หลักการ ข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และอื่นๆที่จะตอบคำถามว่าเรียน “อะไร”

จันทิกา ลิมปิเจริญ (2528: 103) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ไว้ว่า คือ ประสบการณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่จุดหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ การเปลี่ยนแปลงจะเกิดมากน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะและรูปแบบของการจัดประสบการณ์

นิรมล ศตวุฒิ (2543: 64) กล่าวว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นเนื้อหาหลักสูตรส่วนที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติหรือการลงมือทำ ซึ่งอาจมิได้เรียนรู้จากในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว อาจจะเรียนรู้จากกิจกรรมนอกห้องเรียน หรือเชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนและในโรงเรียน และสิ่งแวดล้อม กิจกรรมการเรียนรู้ คือ เนื้อหาหลักสูตรในส่วนที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนเป็นสื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาความรู้หรือเนื้อหาวิชา และได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนได้ลงมือทำและเรียนรู้จากการกระทำหรือการปฏิบัติ

ดังนั้น เนื้อหาการเรียนรู้จึงหมายถึง สาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องได้เรียน ส่วนประสบการณ์การเรียนรู้ คือ กิจกรรมที่ช่วยผู้เรียนเรียนรู้โดยการปฏิบัติ การสอนสาระการเรียนรู้ต้องทำควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติ หรือการเรียนรู้จากการปฏิบัติโดยการทำกิจกรรม และการมีประสบการณ์การเรียนรู้ หรือ

4.2 การเลือกเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

แครสเซน (เบญจา สืบเสน 2530: 13; อ้างอิงจาก Krashen. 1982: 10 – 11) ได้เสนอคุณลักษณะของข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมในการรับรู้ภาษา และการสอน ไว้ดังนี้

1. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
2. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
3. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมต้องไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์
4. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องมีปริมาณเพียงพอที่จะช่วยให้บรรลุ

จุดประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

5. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องลดการสกัดกั้นทางด้านความรู้สึกลงได้
6. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียน

ได้

ชาร์ง บัวศรี (2532: 18) กล่าวถึง การเลือกเนื้อหาวิชาบรรจุในหลักสูตรว่า เป็นงานที่สำคัญยิ่งชิ้นหนึ่ง เป็นงานที่ผู้วางหลักสูตรต้องใช้ความสามารถอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงว่าเนื้อหาวิชากับความมุ่งหมายของหลักสูตรจะต้องมีความสัมพันธ์กัน ไม่ผิดอะไรกับความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการ (Means) และจุดหมายปลายทาง (Ends)

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 78-81) กล่าวถึง ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการสื่อสาร ควร มีลักษณะ ดังนี้

1. กิจกรรมเข้ากับจุดประสงค์ของบทเรียนที่ตั้งไว้ ซึ่งบทเรียนควรมีจุดประสงค์ว่า เมื่อเรียนจบบทนี้ไปแล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำอะไรได้บ้าง เช่น สามารถอธิบายเรื่องที่จะเกิดในอนาคตได้ หรือสามารถขอร้องให้ผู้อื่นทำอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ดังนั้นกิจกรรมที่ทำในแต่ละบทจะต้องเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นๆ และจะต้องช่วยเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนที่วางไว้

2. กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่มีอยู่ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน

3. กิจกรรมทำให้เกิดความต้องการที่จะสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรมีการสร้างสถานการณ์เพื่อให้เกิดความจำเป็นในการสื่อความหมายขึ้น

4. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรให้ผู้เรียนสื่อความหมายได้รับข้อมูลย้อนกลับจากกันและกันเพื่อที่จะได้ประเมินความสำเร็จในการสื่อสารของตนได้

5. กิจกรรมที่น่าสนใจควรมีลักษณะท้าทาย กิจกรรมที่ดีควรมีเนื้อหาและวิธีการที่น่าสนใจเหมาะสมกับวัยและความถนัดของผู้เรียน กิจกรรมที่น่าสนใจจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่ผู้เรียนกำลังเรียนในวิชาอื่น หรือเรื่องราวที่กำลังเป็นที่สนใจ หรือเรื่องราวที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

กิจกรรมที่น่าสนใจจะทำให้ผู้เรียนมุ่งความสนใจไปที่สาร ไม่ใช่รูปแบบของภาษา

6. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามต้องการ กิจกรรมที่ดี ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหาหรือรูปแบบภาษาตามความต้องการของตนบ้าง

7. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ กิจกรรมที่ดี ควรให้ผู้เรียนได้ใช้ทั้งความรู้ในภาษา ประสบการณ์ ความรู้ในสาขาวิชา ขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ มาช่วยในการตีความเพื่อที่จะได้สามารถสื่อความหมาย อย่างใดอย่างหนึ่งได้ กิจกรรมเช่นนี้จะช่วยเชื่อมการเรียนรู้ในชั้นเรียนกับโลกภายนอก

สุมิตรา อังวัฒน์กุล (2535: 121 – 122) กล่าวถึง กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง คือ กิจกรรมในชั้นเรียน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมในชั้นเรียนภาษา ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย จะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศเห็นพ้องกันว่า กิจกรรมเป็นหัวใจของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมที่เลือกควรให้ประโยชน์ดังนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนได้มีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้างมาใช้ประกอบกันเพื่อสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนได้เห็นว่า การเรียนรู้ภาษานั้น สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้การทำกิจกรรม ซึ่งมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกใช้ภาษามากกว่าการให้ทำงานพร้อมกันทั้งชั้นแบบเดิม ซึ่งจะมีผู้เรียนเพียงไม่กี่คนที่มีส่วนร่วมในการฝึกใช้ภาษาอย่างจริงจัง

3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันในระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับครูผู้สอนซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศอันดีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น การสื่อสารระหว่างนักเรียนเป็นไปอย่างอิสระมากกว่าการฝึกใช้ภาษาที่ละคน

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2537: 25) กล่าวว่า การเลือกประสบการณ์การเรียนที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นในการทำให้จุดมุ่งหมายทางการศึกษาบรรลุผล ประสบการณ์การเรียนรู้ประกอบด้วยรายวิชาต่างๆ กิจกรรมทั้งหมดที่นักเรียนกระทำ หน้าที่ของครูคือ การจัดหากิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและการสอน กิจกรรมการเรียนรู้จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง จากผลของปฏิสัมพันธ์ดังกล่าว ก็จะทำให้เกิดประสบการณ์ขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ในเวลาต่อมา

บุญชม ศรีสะอาด (2546: 86) กล่าวว่า การเลือกเนื้อหาวิชาต้องพิจารณาว่า เนื้อหาวิชานั้น สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการ โดยพิจารณาความสัมพันธ์ของวิธีการและกิจกรรม วิธีการที่ใช้จะมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเนื้อหาวิชา และเพื่อให้สามารถเลือกเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมจะต้องใช้เกณฑ์พิจารณา ซึ่งมีเกณฑ์ ดังนี้

1. ความถูกต้อง การเลือกเนื้อหาต้องพิจารณาเลือกเฉพาะเนื้อหาที่ถูกต้อง ทันสมัย เท่านั้น
2. ความสำคัญ ในการพิจารณาความสำคัญของเนื้อหา มีเกณฑ์ 5 ประการ ดังนี้
  - 2.1 การอยู่รอด (Survival) เนื้อหาใดที่มีความจำเป็นต่อการอยู่รอดของผู้เรียน ควรได้รับการพิจารณาให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก
  - 2.2 การใช้ได้อย่างกว้างขวาง (Universal) เนื้อหาใดที่สามารถนำไปใช้ได้ อย่างกว้างขวาง ควรได้รับการคัดเลือกไว้ในหลักสูตรก่อนเนื้อหาที่ใช้ได้ในวงแคบกว่า
  - 2.3 การใช้มาก เนื้อหาใดที่นำไปใช้ได้มากที่สุด บ่อยที่สุด ควรได้รับการคัดเลือกเข้าไว้ในหลักสูตรก่อนเนื้อหาที่ใช้ น้อยกว่า
  - 2.4 การพัฒนาการคิดวิเคราะห์ เนื้อหาใดที่ช่วยพัฒนาการคิดวิเคราะห์ ควรได้รับการพิจารณาให้ความสำคัญต่อเนื้อหานั้น
  - 2.5 การพัฒนาการคิดริเริ่มสร้างสรรค์
3. ความสนใจของนักเรียน
4. สามารถเรียนรู้ได้

กองวิจัยทางการศึกษา (2546: 66) กล่าวถึง กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษานั้น ก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม การเลือกกิจกรรมจึงต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ และเนื้อหาของบทเรียนเป็นสำคัญ

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 102 – 103) กล่าวถึง การเลือกเนื้อหาในการเรียนการสอนภาษาไว้ว่า เนื้อหาต้องมีความจำเป็นในการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ในการสอนในแต่ละครั้ง เนื้อหาต้องมีความสำคัญต่อสังคม สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ในขณะที่กิจกรรมที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาควรมีลักษณะ เป็นกิจกรรมเดี่ยว แต่สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสอนแต่ละครั้งหลายข้อ เช่น กิจกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องตามจุดประสงค์ของการพูด บุคลิกภาพ และความกล้าแสดงออก

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การเลือกเนื้อหา การเรียนรู้นั้นจะต้องมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และนอกจากนั้นยังจะต้องมีความสอดคล้อง และสามารถเติมเต็มกับความต้องการของผู้เรียนได้ ส่วนการเลือกกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ก็สำคัญเช่นกันที่จะต้องเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน ทำทนายกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ และเหมาะสมกับบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย

4.3 การจัดกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 92 – 94) ได้อธิบายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไว้ว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้ในหลายลักษณะ ทั้งนี้เพื่อจุดมุ่งหมายเพื่อให้การเรียนการสอนน่าสนใจ อันก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียน ลักษณะการจัดกิจกรรมจึงควรเป็น ดังนี้คือ

1. การจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว (Individual Work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน แต่ผู้เรียนจะขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน กิจกรรมแบบทำคนเดียว เป็นงานที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องคิดและทำด้วยตนเอง ดังนั้น จึงเป็นกิจกรรมที่สามารถจัดให้ตรงกับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ และทำให้ผู้สอนเห็นความสามารถและจุดอ่อนของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างแจ่มชัด นอกจากนี้ กิจกรรมในลักษณะนี้ ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมในรูปแบบที่ตนต้องการ ในระยะเวลาที่เหมาะสมกับตัวเอง และสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว เช่น

1.1 การเขียนอธิบายรูปภาพ / แผนภูมิ

1.2 การเล่นเกมส์ต่างๆ โดยเฉพาะเกมส์ศัพท์ เช่น การทำปริศนาอักษรไขว้ เกมส์สร้างคำ เป็นต้น

2. การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair Work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน เป็นงานที่ผู้เรียนต้องคิดและทำระหว่างผู้เรียน 2 คน เป็นการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง เช่น แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนาระหว่างกัน หรือร่วมกันแก้ปัญหา เป็นต้น กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบคู่ เช่น

2.1 การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

2.2 การสวมบทบาทสมมติ (Role Play)

3. การจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Group Work) การจัดกิจกรรมแบบนี้มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับการจัดกิจกรรมแบบคู่ แต่ผู้เรียนในกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เรียนไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่ควรมากเกิน 6 คน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมที่ทำ การจัดกิจกรรมแบบกลุ่มแบบนี้ เป็นการเพิ่มจำนวนการใช้ภาษาของผู้เรียนในห้องเรียน แต่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน นั่นคือผู้เรียนจำต้องฟังผู้อื่น มีการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งซึ่งกันและกัน แล้วยอมรับในความเห็นที่ดีกว่า หรือร่วมกันตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม คือ

3.1 การอภิปราย (Discussion)

3.2 การสวมบทบาท

3.3 การเล่นเกมส์ต่างๆ

3.4 การร่วมกันหาข้อมูล เพื่อนำมาร่วมกันเขียนรายงาน

3.5 การแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในกลุ่ม เพื่อนำข้อมูลที่สมบูรณ์มาใช้ตัดสินใจปัญหา

4. การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class Work) กิจกรรมแบบนี้เสริมให้ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนช่วยกันทำพร้อมๆ กันทั้งห้อง ผู้สอนสามารถชี้แนะและควบคุม กิจกรรมแบบนี้ได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในแบบอื่นๆ กิจกรรมแบบนี้ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษาที่ถูกต้องจากผู้สอน แต่กิจกรรมแบบนี้บางชนิดก็ไม่เอื้อต่อการเรียนแบบสื่อสาร กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้นมี ดังนี้

- 4.1 การฝึกออกเสียงคำ ฝึกอ่านออกเสียง
- 4.2 การทำตามคำสั่งของผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น
- 4.3 การอ่าน ฟัง และทำแบบฝึกหัดไปพร้อมๆ กันทั้งชั้นเรียน
- 4.4 การอภิปรายแสดงความคิดเห็น

กรมวิชาการ (2546: 2 – 3) กล่าวถึง การจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการสื่อสารว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเปรียบเสมือนได้ว่าเป็นหัวใจของการเรียนการสอนภาษา เพราะการจัดกิจกรรมจะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเห็นว่า การเรียนรู้อังกฤษนั้น สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง และเมื่อได้ลองทำด้วยตนเองก็จะเกิดการเรียนรู้อย่างธรรมชาติ นอกจากนี้ กิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เพราะระหว่างทำกิจกรรมผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันกับครู ทำให้เกิดบรรยากาศอันดีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 76) กล่าวถึง การออกแบบกิจกรรมไว้ว่า ควรจะต้องเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบข้อมูลที่มีความหมายต่อชีวิตของเขา ผู้สอนควรให้ความสำคัญต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน และต้องมองวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนมากกว่าสิ่งที่จะสอน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีอยู่หลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะทางภาษาที่ต้องการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทางเลือกนำกิจกรรมทั้งหลายเหล่านี้ไปใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ทั้งจำนวนผู้เรียน นิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื้อหาสาระ ตลอดจนทักษะที่มุ่งหวังให้เกิดการเรียนรู้และฝึกฝนตามแผนการสอนที่ได้วางไว้

4.4 ประเภทของกิจกรรมการสอนฟัง และพูด

4.4.1 กิจกรรมสอนการฟัง

กรมวิชาการ (2546: 44 – 45) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้ (Paulston; et al. 1976)

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู เช่น การถามคำถาม การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนา
ต่าง ๆ
4. ให้ฟังคำบรรยายจากบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลงหรือ
ปาฐกต่าง ๆ
5. คู่มือพจนานุกรม
6. ให้สัมภาษณ์เจ้าของภาษาที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุม
ต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาเป้าหมาย
8. เล่นเกมส์ภาษา

สุไร ทองเจริญ (2520: 61) กล่าวถึง การสอนฟังไว้ว่า การสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ
ในการฟังนั้น อาจจะสอนควบคู่กับการฝึกพูดหรือฝึกอ่านได้ แบบฝึกหัดอาจจะทำเป็นรูปของประโยค
หรือเป็นเรื่องสั้น ๆ ครูจะพูดประโยคหรือเรื่องนั้นด้วยอัตราเร็วปรกติ เพื่อทดสอบดูว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่ง
ที่ตนได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่ คำถามคำตอบอาจจะทำในรูปปากเปล่า หรือให้นักเรียนอ่านคำถามแล้วเขียน
คำตอบก็ได้ และเนื้อหาที่จะนำมาทำเป็นแบบฝึกหัดนั้น ควรต้องพิจารณาเลือกจากสิ่งที่นักเรียนเคย
เรียนมาแล้ว ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องของเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ รวมถึงการตีความด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530: 24) กล่าวถึง กิจกรรมสอนทักษะการฟังไว้ว่า ควรปฏิบัติ
ไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. การฟังคำเดี่ยว พยางค์ และ ฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยแสดงออกในลักษณะ
ต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกมส์ บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้น
เสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เป็นต้น
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมาย เพื่อให้
จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงาม หรือเป็นภาพตลกก็ได้
เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป
3. การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ที่อาจมีคำศัพท์หรือโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุป
เหตุการณ์ว่า ใครทำอะไรที่ไหน ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอยู่หรือสรุปให้ได้ว่า บุคคลเรื่อง
มีอาชีพทำอะไร เป็นต้น
4. การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนา หรือข้อความที่อยู่
ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปรกติ ผู้พูดมีเพศ วัย อาชีพ สถานภาพทางสังคม
และสำเนียงต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังนั้นมีมากมาย และหลากหลาย
ดังนั้น ผู้สอนจึงควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายเหล่านี้ เพื่อทำให้บทเรียนน่าสนใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนมี
ส่วนร่วมในการทำกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง และการให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ ก็จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียน
มีพัฒนาการการฟังที่ดีขึ้น และยังส่งผลไปยังการพัฒนาทักษะด้านการพูดอีกด้วย

4.4.2 กิจกรรมสอนการพูด

แมรี ฟินอคเชียโร และ คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537: 168; อ้างอิงจาก Mary Finocchiaro; & Christopher, Brumfit 1983: 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามและตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียน เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆนอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆจากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. หารายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่างๆทางภาษา
9. ให้โต้วาทิ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ และรายงาน
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กิจกรรมสอนทักษะการพูด กรมวิชาการ (2546: 45 – 46)

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครู หรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. ให้ผู้เรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อนๆ
3. ให้นักเรียนบอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
4. บอกให้เพื่อทำตามคำสั่ง
5. ให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ของผู้เรียน
6. หารายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ใช้บทสนทนา เช่น ร้านขายของ สถานีตำรวจ ธนาคาร เป็นต้น

8. การเล่นเกมต่างๆในภาษา
9. ให้โต้วาทิ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. การฝึกบทสนทนาทางโทรศัพท์

ร้อยกรอง ตูลานันท์ (2547: 8) กล่าวถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดไว้ว่า แม้ว่า จะให้ความสำคัญกับการสนทนา หรือบทพูด มากที่สุด แต่ก็ยังสามารถจัดรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitative) หมายถึง การฝึกซ้อมวลี หรือประโยคสั้นๆ เพื่อความถูกต้อง และความชัดเจน
2. การฝึกเจาะจง (Intensive) หมายถึง การฝึกที่เน้นการออกเสียง หรือการใช้ไวยากรณ์เฉพาะ (Minimal Pair) หรือการฝึกใช้ประโยคคำสั่งซ้ำๆ
3. การตอบสนอง (Responsive) หมายถึง การฝึกตอบสั้นๆ
4. การแลกเปลี่ยน (Transactional) หมายถึง การฝึกบทสนทนาโดยสวมบทบาททางสังคม เช่น การสัมภาษณ์ การสนทนาแบบไม่เป็นทางการ การเล่นเกม
- 5 การขยายความ (Extensive) หมายถึงการฝึกพูดที่ใช้เวลามากขึ้น เช่น การปราศรัยสั้นๆ การรายงานสั้นๆ การย่อความ หรือจับใจความ

สรุปได้ว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดนั้น มีความจำเป็นในกระบวนการเรียนรู้ภาษา และมีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน กิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดมีหลากหลาย ครูสามารถเลือกกิจกรรมการสอนทักษะการพูดที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถนำภาษาไปใช้กับสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน

5.1 บทบาทของผู้สอนในการเรียนรู้ภาษา

ประนอม สุรัสวดี (2539: 8 – 9) กล่าวถึง บทบาทของครูในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ครูจะต้องมีความรู้และทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนการสอน และอุทิศเวลาให้กับการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ จึงจะสามารถทำให้การจัดการเรียนการสอนได้ผลตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา
2. ครูจะต้องเชื่อว่านักเรียนสามารถที่จะคิด ตัดสินใจ และเลือกเรียนในสิ่งที่ตัวเองต้องการได้ ครูจึงควรส่งเสริมให้นักเรียนเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเสรี โดยจะคอยดูแลและให้คำแนะนำเมื่อผู้เรียนต้องการ
3. ครูจะเป็นเสมือนผู้ชี้แนะแนวทาง ผู้นำทางการศึกษาทั้งในการสอนแบบกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ ไม่ใช่ผู้บังคับหรือออกคำสั่งให้นักเรียนทำตามอีกต่อไป ในด้านตัวนักเรียนเอง ก็จะได้รับโอกาส ให้ฝึกการตัดสินใจในการเลือกกิจกรรมการเรียน วัสดุอุปกรณ์ที่ตนสนใจและวิธีการเรียนรู้ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนของตนได้ ครูต้องศึกษานักเรียนของตนอย่างใกล้ชิด
4. ครูควรจะต้องรู้จักนักเรียน ทั้งในด้านการเรียนและฐานะเศรษฐกิจทางบ้าน เพื่อให้ได้รู้จักนักเรียนทุกคน และสามารถให้คำแนะนำได้ถูกต้องและเหมาะสมกับนักเรียนทุกคน
5. ครูจะต้องคอยดูแลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน และจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ให้แก่นักเรียนเพื่อจูงใจให้นักเรียนสนใจเรียนและต้องดูแลให้นักเรียนสามารถใช้อุปกรณ์หรือสื่อการเรียนการสอนต่างๆ ได้ตามต้องการ

6. ครูจะต้องทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยความสามารถในการเรียนของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อที่ครู จะได้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม ต้องคอยดูแลเด็ก แต่ละคนให้เติบโตทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคม และจัดหากิจกรรมที่จะตอบสนองความต้องการ และ ความคาดหวังของเด็กนักเรียนแต่ละคน

7. ครูจะต้องมีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง เพื่อที่จะได้เสนอแนะนักเรียนในด้านการเรียน อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ครูจะต้องคอยส่งเสริมการเรียนของนักเรียน โดยการเตรียมสื่อการเรียนการสอน เช่น เทปตลับ เทปโทรทัศน์ สไลด์ หรือหนังสือเสริมความรู้ด้านต่างๆ ไว้เป็นจำนวนมาก เพื่อให้โอกาส นักเรียนได้เลือกอ่านตามความสนใจของตนได้

9. ครูต้องมีลักษณะที่รักความก้าวหน้า และหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะครู ควรต้องมีความรู้ที่ลึกซึ้งและกว้างขวางเพื่อที่จะสามารถให้คำแนะนำนักเรียนที่อาจจะมี ความสนใจในด้านต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 101 – 102) กล่าวถึงบทบาทของครูสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ว่า ครูผู้สอนจะลดบทบาทของตนเอง ลงมาจากการเป็นผู้ให้ความรู้แต่เพียงผู้เดียวในห้องเรียนมาเป็น ผู้จัดให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากหลาย ๆ ทาง เช่น จากการทำกิจกรรม จากเพื่อนร่วมชั้น จากการเรียน ด้วยตนเองนอกห้องเรียน รวมทั้งจากการเรียนรู้จากผู้สอนด้วย ผู้สอนจะลดเวลาการใช้ภาษาของตน ในชั้นเรียนลง โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยดูแลการเรียนด้วยการบอก จุดประสงค์ของบทเรียน อธิบายวิธีการทำกิจกรรมและคอยควบคุมการเรียนในช่วงที่มีการฝึกรูปแบบ ของภาษาเท่านั้น แต่ในช่วงที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาผู้สอนจะลดบทบาทลงเป็นเพียงผู้กำกับรายการ และ คอยให้ความสะดวกและความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะในขณะที่ผู้เรียน กำลังใช้ภาษา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาไม่คอยจะถูกต้อนักก็ตาม ผู้สอนจะช่วยชี้แจงและให้ความช่วยเหลือ ก็ต่อเมื่อการสื่อสารของผู้เรียนเกิดชะงักงัน อย่างไรก็ตามผู้สอนก็ยังคงเป็นแหล่งความรู้ (Resource) ที่ผู้เรียนจะใช้ได้เมื่อต้องการ เป็นผู้เตรียมผู้เรียนให้พร้อมก่อนการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษา แก่ผู้เรียน โดยพยายามใช้ภาษาที่สอนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในห้องเรียนให้มากที่สุด และผู้สอน ยังคงเป็นผู้สร้างบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความอยากเรียน สร้างบรรยากาศผ่อนคลาย และเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ไม่ต่อต้านการเรียนรู้เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้สอนยังเป็นผู้ประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนอีกด้วย

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้สอนนั้นเป็นผู้ที่บทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในชั้นเรียนการเรียนภาษา เพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ นอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในสาขาที่ตนเองสอนซึ่งถือได้ ว่าผู้สอนคือ แหล่งความรู้และแบบอย่างให้ผู้เรียนแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมาก มีความสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะในชั้นเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยแล้ว แม้ ผู้สอนจะไม่ได้เป็นผู้นำในการให้ความรู้แก่ผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา แต่บทบาทในการจัดการชั้นเรียน การควบคุม ให้นักเรียนดำเนินไปตามแผนที่วางไว้ การสร้างความเป็นกันเอง การสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายไม่ตึงเครียด

5.2 คุณลักษณะของผู้สอนภาษาที่ดี

พิตรวัลย์ โกวิทวาท (2537: 4 – 5) กล่าวถึงการที่จะทำให้การสอนสมบูรณ์ มีจิตวิทยา บางประการที่ครูควรจะทำ ได้แก่

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) นั่นคือ นักเรียนแต่ละคนย่อม มีความแตกต่างกันทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และลักษณะนิสัย ดังนั้น ครูจึงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ ในการจัดชั้นเรียนละเอียด เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ครูควรสอนอย่างไร เรื่องนี้ ครูควรนำมาพิจารณา

2. ความพร้อม (Readiness) เพราะถ้านักเรียนไม่มีความพร้อมก็ไม่สามารถที่จะเรียนต่อไปได้ ครูจะต้องสำรวจดูความพร้อมของนักเรียน นักเรียนที่มีวัยต่างกัน ความพร้อมย่อมไม่เหมือนกัน ครูจึงต้องตรวจสอบความพร้อมของนักเรียนเสมอ ครูจะต้องดูความรู้พื้นฐานของนักเรียนว่าพร้อมที่จะเรียนหรือเปล่า ถ้านักเรียนไม่พร้อมครูจะต้องทบทวนเสียก่อน การที่นักเรียนมีความพร้อมก็จะทำให้นักเรียนเรียนได้ดี

3. แรงจูงใจ (Motivation) เรื่องของแรงจูงใจเป็นเรื่องที่ครูควรเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง การให้นักเรียนทำงานหรือทำแบบฝึกหัดนั้น นักเรียนต้องการความสำเร็จหรือทำได้ เมื่อทำได้ก็เกิดความพอใจ เกิดขวัญและกำลังใจดี นักเรียนก็เกิดแรงจูงใจ อยากจะทำต่อไปอีก

4. การเสริมกำลังใจ (Reinforcement) ถือเป็นเรื่องสำคัญในการสอนเพราะ คนเรานั้นเมื่อทราบว่าพฤติกรรมที่แสดงออกไปเป็นที่ยอมรับ ย่อมทำให้เกิดกำลังใจ การที่ครูกล่าวชมนักเรียนในโอกาสที่เหมาะสม ย่อมเป็นกำลังใจให้แก่นักเรียนเป็นอันมาก

เจอร์มี ฮาร์เมอร์ (Jeremy, Harmer. 2546: 8) ได้บรรยายถึง คุณสมบัติบางประการที่ครูที่ดีพึงมี ได้แก่ ความสามารถที่จะสอนได้น่าสนใจ การใช้บุคลิกภาพของตนให้เต็มที่ ความปรารถนาที่จะเข้าใจนักเรียน การปฏิบัติต่อนักเรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ภาษาที่ครูควรใช้กับนักเรียน ควรเป็นภาษาที่ผู้เรียนเข้าใจได้เสมอทุกครั้ง กิจกรรมในการเรียนการสอนต้องเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ในสภาวะแวดล้อมที่นักเรียนรู้สึกมั่นคงปลอดภัย และครูต้องมีความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน แม้ในขณะที่กำลังพยายามทำตามแผนการสอนที่ได้เตรียมมาแล้วล่วงหน้า

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 13) กล่าวว่าไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรม และการวิเคราะห์ ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีสอนที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น ในการกำหนดแนวทางในการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน

เนื่องจากการสอนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศเป็นขั้นตอนที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยระยะเวลา ผู้สอนวิชานี้จึงจำเป็นที่จะต้องมีความรู้คุณสมบัติหลายอย่างทั้งที่เป็นบุคลิกเฉพาะตัวที่ดี มีความรู้ความสามารถ รู้จักผู้เรียนของตนเองดี และเข้าใจความแตกต่างระหว่างผู้เรียนแต่ละคน สร้างแรงจูงใจและให้กำลังใจผู้เรียน มีความอดทน สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่พฤติกรรมเป้าหมายได้ด้วยความรู้สึที่ดี และในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม และนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549: บทคัดย่อ) กล่าวถึง ผลการวิจัยลักษณะและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ไว้ว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออก เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เขินอาย และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด รองลงมา คือ ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตาในการเรียนรู้ ส่วนชาวตะวันตกมีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัว และชอบสังคมมากที่สุด รองลงมา คือ การเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส ที่ผู้เรียนแสดงว่าถนัดใช้ตาในการเรียนรู้เช่นกัน

รีเบ็คกา แอล ออกฟอร์ด (วรพงศ์ ไชยฤกษ์. 2549: 78; อ้างอิงจาก Rebecca, L. Oxford 1991) ได้แบ่งลักษณะวิธีการเรียนรู้ภาษาประกอบด้วยวิธีการเรียนรู้เป็น 5 มิติใหญ่ๆ คือ

1. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส (Sensory Preference) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตา (Visual) ถนัดใช้หูฟัง (Auditory) และสนทนา หรือถนัดทำกิจกรรม (Hands-on)

2. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธ์ภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น (Relations with Others) เป็นการเรียนรู้ที่จะแสดงว่า ผู้เรียนมีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคม (Extroversion) หรือมีลักษณะเก็บตัวเขินอาย ชอบทำงานคนเดียว

3. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการไตร่ตรองของผู้เรียน (Relation with Ideas) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมักแสวงหากฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่ และหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ไปที่ละขั้น (intuitive) หรือผู้เรียนมักไม่ข้ามขั้นตอนใดๆ ในการทำกิจกรรมทางภาษา และชอบนำกลวิธีในการจำมาใช้ยู่เสมอ (Concrete/Sequential)

4. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการริเริ่มภาระงาน (Orientation to Learning Tasks) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่า ผู้เรียนมีความระเอียดรอบคอบในการวางแผน ในการกระทำภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมักต้องการคำอธิบายถึงภาระงานนั้นอย่างครบถ้วน (Closure) และที่แสดงว่า ผู้เรียนชอบเรียนรู้โดยการค้นพบตัวเอง รู้สึกสนุกและผ่อนคลายกับกิจกรรมทางภาษา โดยมักไม่คำนึงถึงการวางแผนภาระงานไว้ล่วงหน้า (Openness)

5. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับความคิด และมุมมองต่างๆ (Overall Orientation) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่า ผู้เรียนมักใช้กลวิธีในการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อคาดเดาความหมายของภาษาใหม่ (Global) หรือผู้เรียนที่ต้องการศึกษารายละเอียดของภาษาและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก่อน

การสรุปคำตอบใหม่ได้ (Analytic)

ซุติกาญจน์ บุญญะชิติสฺข (2546: 96 – 97) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีวิธีการเรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนภาษาในหลายเหตุการณ์ ดังที่ได้อธิบายไว้ ดังนี้

1. ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบเรียนโดยใช้สายตา (Visual Learner) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้โดยใช้สายตา เช่น การอ่านหนังสือ การอ่านข้อความบนกระดาน ข้อความในสมุดภาพ หรือวิธีการอื่นๆ ที่ใช้สายตา และสามารถจดจำได้ดี

2. ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบการเรียนโดยการฟัง (Auditory) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้โดยการฟัง คำพูดที่ผู้สอนบรรยาย คำพูดที่เพื่อนๆ บอกเล่า หรือสนทนากัน การฟังอภิปรายในชั้นเรียน การฟังบทสนทนาทางวิทยุ เทป หรือเสียงอื่นๆ แล้วสามารถเข้าใจและจดจำได้ดี

3. ผู้เรียนที่ชอบแบบการเรียนโดยการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesthetic) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดยอาศัยประสบการณ์ หรือการใช้ร่างกายเคลื่อนไหวในการเรียน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ ในชั่วโมงภาษา การออกไปดูงานนอกสถานที่ หรือการเรียนที่ผสมผสานด้วยแบบการเรียนแบบอื่น เช่น การใช้ท่าทางหรือมือประกอบการสนทนา

4. ผู้เรียนที่ชอบแบบการเรียนโดยการสัมผัส (Tactile) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดยการจดคำบรรยาย หรือจดคำศัพท์ลงในสมุดจดงาน การจดคำศัพท์ที่ติดฝาผนังห้องเพื่อช่วยให้จดจำได้ดีขึ้น

5. ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบการเรียนโดยทำงานเป็นกลุ่ม (Group) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดยการเรียนร่วมกับเพื่อนๆ อย่างน้อยหนึ่งคนขึ้นไป และสามารถทำงานได้ดีหากได้ร่วมงานกับเพื่อนๆ และสามารถจดจำข้อมูลได้ดีกว่าการเรียนด้วยวิธีอื่น

6. ผู้เรียนที่ใช้แบบการเรียนด้วยตนเอง (Individual Style Learner) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดยการทำงานเพียงคนเดียว คิดสร้างสรรค์งานได้ดีกว่า จดจำข้อมูลได้ดีกว่า การเรียนรู้ก้าวหน้าและเข้าใจในบทเรียนได้ดี

7. ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบการเรียนรู้ โดยส่วนใหญ่แบบการเรียนที่ผู้เรียนใช้ไปพร้อมกับแบบการเรียนหลักจะแสดงถึงประสบการณ์ที่ผู้เรียนทั่วไปใช้กัน ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จจะสามารถเรียนรู้ด้วยแบบการเรียนหลายแบบพร้อมกัน

8. ผู้เรียนที่ไม่ชอบใช้แบบการเรียนแบบใดแบบหนึ่ง (Negligible)

จากงานวิจัยของ ซุติกาญจน์ บุญญะชิติสฺข (2546: 97) กล่าวว่า ระดับคะแนนที่บ่งบอกถึงแบบการเรียนที่ผู้เรียนไม่ชอบใช้ จะให้ความหมายว่าผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนไม่ชอบ หรือไม่สนใจ ดังนั้น จึงควรค้นหาแบบการเรียนที่ผู้เรียนชอบและมีความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือในการเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จ

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีหลากหลายวิธีที่สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการเลือก และจัดกิจกรรมที่ตรงกับนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา

สุรพันธ์ กุศลสง (2543: 55) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู พบว่า การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ทำให้นักเรียนสามารถพูดภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น เนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติช่วยให้นักเรียนเตรียมความพร้อมได้โดยให้พูดจากการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคอย่างค่อยเป็นค่อยไป นักเรียนที่ยังไม่เข้าใจความหมายจะยังไม่พูดจนกว่าจะเข้าใจความหมายเสียก่อน ครูจะใช้ภาษาท่าทาง การแสดงบทเลียนแบบ การใช้แผนภูมิ รูปภาพ การโฆษณาต่างๆ และของจริงเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมาย ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกในการพูด และมีความมั่นใจในความหมายที่พูด

สุทธิชา เพชรวิระ (2550: 112 – 113) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสรคานิยม (Constructivism) กับการสอนแบบเดิม และได้ค้นพบว่า กระบวนการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสรคานิยม เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง โดยผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้โดยจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางปัญญาหรือเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น ซึ่งเป็นสภาวะที่ประสบการณ์ใหม่ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม ผู้เรียนจะพยายามปรับข้อมูลใหม่กับประสบการณ์ที่มีอยู่แล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่ โดยกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ ผู้เรียนจะค้นพบความหมาย หรือความคิดรวบยอดด้วยการลงมือคิด ปฏิบัติ สรุปความรู้ด้วยตนเอง

ในการเรียนรู้ภาษา ทั้งทฤษฎีและแนวการสอนเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดวิธีการที่ผู้สอนจะเลือกใช้เพื่อให้เหมาะกับผู้เรียน เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กัลย์ชลาภรณ์ มหาพัฒนาไทย (2548: 48) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชนบุรีวรเทพีพลาลักษณ์ และได้ค้นพบว่า การที่พฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนการทดลองโดยอยู่ในระดับมาก อาจจะเนื่องมาจากในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินักเรียนมีโอกาสแสดงออก เริ่มจากขั้นก่อนงานปฏิบัติ มีการวางแผน แบ่งงาน แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ช่วยกันคิด ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในขั้นงานปฏิบัตินักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติงานจริง นอกห้องเรียนการสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ หรือการทำ

และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

วราพร ทองจีน (2550: 111 – 112) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนแบบเดิม พบว่า ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนแบบบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ

อนุตรา สวัสดิ์ศรี (2550: 43) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาผลการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานของบริษัทชั้นนำไรซ์เอ็นเตอร์ไพรซ์ จำกัด พบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบสถานการณ์จำลอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการฝึกใช้ตามบทบาทของตัวเอง และทำให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้เรียนรู้โครงสร้างทางภาษา ศัพท์สำนวน การออกเสียง มีโอกาสฝึกฝนการใช้ประโยคต่างๆ หลังจากผู้เรียนได้แสดงสถานการณ์จำลองหลายๆครั้งทำให้เกิดความคุ้นเคยกับกิจกรรม สามารถจดจำภาษาได้ และสามารถนำไปใช้ได้เมื่อต้องพบกับสถานการณ์

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีหลากหลาย แต่ทั้งหมดต่างก็มุ่งฝึกผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายได้ในสถานการณ์จริง ด้วยความมั่นใจ โดยให้ความสำคัญกับความถูกต้องทางไวยากรณ์ของภาษารองลงมา

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535: 85) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู และพบว่า การสอนทักษะการฟัง – พูดอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู

ชไมพร เลิศศกานวนิชกุล (2550: 62) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร พบว่า สถานการณ์จำลองเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ให้ใกล้เคียงความเป็นจริงกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ดังนั้นคือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ การเสนอให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและราคา การพูดคุยทางโทรศัพท์ การให้ข้อเสนอแนะ โดยผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้บทบาทและสถานการณ์ดังกล่าว ยังได้กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากแสดงบทบาท ซึ่งเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษามากขึ้น

กิจกรรมที่ใช้สอนทักษะการฟังและการพูดนั้นเป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาส ฟังและพูดในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพื่อเป็นการฝึกฝนและเตรียมพร้อมผู้เรียน ให้สามารถเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้

สุภันทนา เจริญวัลย์ (2540: 57) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร และพบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหาวิชาแตกต่างกัน โดยพบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์เรียนวิชาภาษาอังกฤษ มากกว่า 4 ปี 4 ปี และ 2 ปี มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหาวิชาดีกว่านักเรียน ที่มีประสบการณ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 2 ปี แสดงว่า ระยะเวลาในการเรียน หรือประสบการณ์ ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหาวิชา

สิริมาน ยูโสภีร์ (2545: 85) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน เขียนตามแนวทฤษฎีแบบอรรถฐาน และการสอนแบบเดิม ซึ่งพบว่า การสอนโดยใช้ทฤษฎีการสอน แบบอรรถฐานเป็นการจัดกิจกรรมอย่างมีระบบ เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ซึ่งนักเรียนมีโอกาสใช้ความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ และมีวิธีสอนที่ชัดเจน นักเรียนจะได้รับโอกาสในการเขียนร่วมกัน เนื่องจากมีการแบ่งกลุ่มกันทำงานจนถึงขั้นตอนในการเขียนเรื่องด้วยตนเอง ซึ่งถ้านักเรียนมีความสามารถ ในการเขียน นักเรียนจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและรู้สึกภูมิใจในการเขียน

กิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยฝึกฝน และเพิ่มพูน ประสบการณ์การใช้ภาษาให้กับผู้เรียน ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมาของผู้เรียน จะมีผลต่อการเรียนรู้ ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับที่ประสบการณ์การเรียนรู้ในปัจจุบันก็มีส่วนอย่างมากที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาในอนาคต

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน

รวงอรุณ ลิ้มเล็ก (2541: 77) ได้ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดราชบุรี จากงานวิจัยฉบับนี้พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ต่างเพศกัน สำเร็จการศึกษาวิชาเอก ภาษาอังกฤษและวิชาเอกอื่น ตลอดจนครูผู้สอนที่ประสบการณ์การสอนและไม่เคยมีประสบการณ์ การอบรมการสอน ล้วนมีปัญหาในการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านความรู้ ด้านความเข้าใจในหลักสูตร และด้านความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน

มีงขวัญ บุญยานันท์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

กฤษฎา ทรงเจียรพานิช (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนออเงิน (อ่อนหมอนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

นภาพร ทองแก่งกล้า (2549: 77) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษา โรงเรียนถาวรานุกุล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม พบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษาดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูชาวต่างชาติควรพูดให้ช้ากว่านี้ ต้องการให้ครูพูดภาษาไทยได้บ้าง เพราะเมื่อไม่เข้าใจจะไม่สามารถถามได้ ต้องการให้นำเกมส์ทางภาษาอังกฤษมาฝึกทักษะให้กับนักเรียน ควรสอนไวยากรณ์ให้กับนักเรียนด้วย ควรหรัสที่น่าสนใจมาสอน และเมื่ออธิบายแล้วนักเรียนไม่เข้าใจ ควรหาวิธีการทำให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ครูผู้สอนภาษามีบทบาทสำคัญมากในการเรียนการสอนภาษา ทั้งการถ่ายทอดความรู้และทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา การสร้างสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษา การควบคุมห้องเรียนและบทเรียนให้เป็นไปตามแผนการสอน การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างบทเรียน ทั้งหมดก็เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้ฝึกฝน จนประสบความสำเร็จ ครูผู้สอนภาษาจึงต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับชั้นเรียนภาษาซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากชั้นการเรียนวิชาอื่นๆ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

วรสิริ ลิขิตวงศ์ (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระจับพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น นิสัยทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

อุดมลักษณ์ อุปจันทร์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรที่มีความสำคัญทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 10 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง นิสัยทางการเรียนรู้ บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพภายในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ปิยะดา จุลวรรณ (2549: 80) ได้ทำการศึกษาเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร และได้พบว่า นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดี ทำให้มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้ เพราะนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดี จะเป็นผู้ที่มีความขยัน มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งลักษณะของผู้ที่มีนิสัยทางการเรียนภาษาอังกฤษดีเหล่านี้ เป็นผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในด้านการฟังภาษาอังกฤษดี

นิสัยการเรียนรู้ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่จะส่งผลต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน ต่อให้สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้เหมาะสมมากขนาดไหน แต่ถ้าผู้เรียนมีนิสัยการเรียนรู้ที่ไม่อำนวย เช่น ไม่ขยัน ไม่มีวินัย ขี้อาย ไม่มีความมั่นใจ นั่นก็อาจเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะได้นำไปเป็นแนวทางในการทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าโดยจะกล่าวตามลำดับได้ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนนานาชาติที่กำหนด
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล
5. การใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ 5 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติทรีนีตี โรงเรียนอนุบาลนานาชาติทะเลสันต์ โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูว์ส สาขาสุขุมวิท โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติสกรุงเทพ และโรงเรียนนานาชาติที่ไม่ประสงค์ออกนาม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ทั้ง 5 แห่ง เป็นจำนวน 40 คน โดยใช้การสุ่มแบบเจาะจง ดังนี้

โรงเรียนนานาชาติทรีนีตี	จำนวน 7 คน
โรงเรียนอนุบาลนานาชาติทะเลสันต์	จำนวน 3 คน
โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูว์ส สาขาสุขุมวิท	จำนวน 9 คน
โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติสกรุงเทพ	จำนวน 7 คน
โรงเรียนนานาชาติที่ไม่ประสงค์ออกนาม	จำนวน 14 คน

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ โดยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการ ซึ่งได้สร้างครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน โดยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- ข้อที่ 1 เพศ
 ข้อที่ 2 อายุ
 ข้อที่ 3 จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย
 ข้อที่ 4 จำนวนภาษาที่ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารได้
 ข้อที่ 5 ประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ
 ข้อที่ 6 พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้อของผู้เรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหาวิชา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ต้องการมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน
ต้องการมาก	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
ต้องการปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
ต้องการน้อย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
ต้องการน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน

จากนั้น ทำการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามตามหลักการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2544: 29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้น ใช้สูตรคำนวณช่วงกว้างของชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2544: 29) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	หมายถึง	มีความต้องการน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	1.81 – 2.60	หมายถึง	มีความต้องการน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	หมายถึง	มีความต้องการปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	หมายถึง	มีความต้องการมาก
คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	หมายถึง	มีความต้องการมากที่สุด

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของแบบสอบถามก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง ดังนี้

1. การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม เพื่อทำการวัดค่าตัวแปรที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาจากการวิจัยในอดีตที่มีความคล้ายคลึงกัน และนำแบบสอบถามไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านงานวิจัย เพื่อพิจารณาโครงสร้างเนื้อหาแบบสอบถาม และภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมเป็นที่เข้าใจตรงกันของผู้ตอบและผู้ทำการวิจัย หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปทดสอบก่อนนำไปใช้จริง (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ตัวอย่าง จากนั้นนำไปทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม

2. การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) นำแบบสอบถามที่ทดสอบความเที่ยงตรง มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งค่าอัลฟาที่ได้จะแสดงถึงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha > 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มาก แสดงว่า มีความเชื่อถือได้มาก

$$\text{Cronbach's alpha: } \alpha = \frac{k \text{ convariance} / \text{variance}}{1 + (k - 1) \text{convariance} / \text{variance}}$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

k แทน จำนวนคำถาม

con variance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่างๆ

variance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่า มีค่าความเชื่อมั่นสูง

โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. เนื้อหา ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.713
2. รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.848
3. คุณสมบัติผู้สอน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.785
4. การจัดการชั้นเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.711

จากการทดสอบ พบว่า ค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง ซึ่งหมายความว่า แบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟัง และพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ มีความน่าเชื่อถือได้ค่อนข้างสูง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ มีดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อมูลและสร้างคำถามให้ตรงกับประเด็นที่ต้องการศึกษาใน 4 ด้าน คือ เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน นำแบบสอบถามที่สร้างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบเนื้อหา และภาษาเพื่อพิจารณาปรับปรุง
2. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อขอคำแนะนำแก้ไข ดังนี้
  - 2.1 นางสาวสริน วัฒนพิพัฒน์ ผู้ประสานงานหลักสูตรภาษาไทยระดับประถมโรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา
  - 2.2 นาย โรเบิร์ต บราวน์ หัวหน้าแผนก ESL (Teaching English as a Second Language หรือ การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาเพิ่มเติม) ระดับมัธยม โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา
  - 2.3 นางสุพิศรา สำราญนิช อาจารย์สอนภาษาไทยประจำโรงเรียนสอนภาษาไทยศึกษาสัมพันธ์
3. ปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบอีกครั้งเพื่อพิจารณาเห็นชอบก่อนนำไปทดลองใช้
4. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว ไปจัดทำเป็นชุดแบบสอบถามฉบับจริง และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาค่าทางสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ดำเนินการวิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งออกโดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่งไปยังโรงเรียนนานาชาติที่มีประชากรและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย
2. ผู้วิจัยส่งและรับแบบสอบถามกลับคืนจากโรงเรียนดังกล่าวหลังจากนำส่ง 1 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเพิ่ม 5% ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้แทนแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาดำเนินการ ดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) โดยนำแบบสอบถามที่ได้รับรวบรวมมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อเตรียมนำมาวิเคราะห์

2. การลงรหัส (Coding) โดยนำแบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์มาลงรหัสตามที่กำหนดไว้

3. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ทำการลงรหัสแล้วทำการประมวลผลข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package for Social Sciences)

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยใช้ตารางแจกแจงร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

2.1 สถิติวิเคราะห์ค่าที (Independent Sample t-test) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ใช้ทดสอบสมมติฐานที่ 1 สมมติฐานที่ 2 และสมมติฐานที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ด้านจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.2 สถิติวิเคราะห์ค่าเอฟ (F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance: ANOVA) หรือใช้วิธีของ Brown-Forsythe เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ทดสอบสมมติฐานที่ 4 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ด้านนิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

1.1 ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) สำหรับการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2542: 29)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ดังนี้

1.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลด้านต่างๆ โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α = Coefficient) โดยใช้สูตรการหาค่าความเชื่อมั่นของ ครอนบาค (Cronbach) โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา)

$$\text{Cronbach's alpha: } \alpha = \frac{k \text{ covariance} / \text{variance}}{1 + (k - 1) \text{ covariance} / \text{variance}}$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 k แทน จำนวนคำถาม
 covariance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่างๆ
 variance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistic) ประกอบด้วย

3.1 สถิติ Independent Sample t-test (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544: 178)

กรณีค่าความแปรปรวนเท่ากัน ($S_1^2 = S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} ; df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
 $\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 $\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
 S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ 1

S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

กรณีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน ($S_1^2 \neq S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1}\right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2}\right)^2}{n_2 - 2}}$$

เมื่อ	t	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)
แบบการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป (กัลยา วาณิชย์ปัญญา.
2545: 239) มีสูตร ดังนี้

3.2.1 ใช้สถิติ F-test กรณีค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน มีสูตร ดังนี้

สูตร แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (B)	k-1	SS _(B)	$MS_{(B)} = \frac{SS_{(B)}}{k-1}$	$\frac{MS_{(B)}}{MS_{(w)}}$
ภายในกลุ่ม (W)	n-k	SS _(w)	$MS_{(w)} = \frac{SS_{(w)}}{n-k}$	
รวม (T)	n-1	SS _(T)		

$$F = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(w)}}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
	df	แทน	ช่วงแห่งความเป็นอิสระ ได้แก่ ระหว่างกลุ่ม (k-1) และภายในกลุ่ม (n-k)
	k	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาทดสอบสมมติฐาน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	SS _(B)	แทน	ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Between Sum of Squares)
	SS _(w)	แทน	ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม (Within Sum of Squares)
	MS _(B)	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square Between Groups)
	MS _(w)	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Groups)

กรณีผลการทดสอบ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่า มีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2545: 333) มีสูตร ดังนี้

$$LSD = t_{1-\alpha/2; n-k} \sqrt{MSE \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

โดยที่	$n_i \neq n_j$		
เมื่อ	$t_{1-\alpha/2; n-k}$	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และชั้นแห่งความเป็นอิสระภายในกลุ่ม = n-k
	MSE	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม ($MS_{(w)}$)
	n_i	แทน	จำนวนข้อมูลของกลุ่มที่ i
	n_j	แทน	จำนวนข้อมูลของกลุ่มที่ j
	α	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อน

3.2.2 ใช้สถิติ Brown-Forsythe (β) กรณีค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน (Hartung, 2001: 300) มีสูตรดังนี้

$$\beta = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(w)}}$$

$$\text{โดย } MS_{(w)} = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_j}{N}\right) S_i^2$$

เมื่อ	β	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-Forsythe
	$MS_{(B)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square Between Groups)
	$MS_{(w)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Groups) สำหรับ Brown-Forsythe
	k	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาทดสอบ สมมติฐาน
	n_j	แทน	จำนวนข้อมูลของกลุ่มที่ j
	N	แทน	ขนาดของประชากร
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนกลุ่มตัวอย่างที่ i

กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อดูว่ามีคู่ใดที่แตกต่างกันโดยใช้วิธี Dunnett's T3 (วิเชียร เกศสิงห์.2543 : 116) มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_i - \bar{X}_j}{MS_{(w)} \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
- $MS_{(w)}$ แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Group) สำหรับ Brown-Forsythe
- $\bar{X}_i$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ i
- $\bar{X}_j$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ j
- n_i แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i
- n_j แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย เรื่อง ความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

n	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
H ₀	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
Sig. (2-tailed)	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบที่โปรแกรม SPSS คำนวณได้ ใช้ในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
MS	แทน	ผลรวมของคะแนนเฉลี่ยยกกำลังสอง (Mean Square)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหาวิชา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

ผู้เรียนซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันมีความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการนำเสนอข้อมูลของงานวิจัย ในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบาย โดยมีลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ และนิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้ ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 40 ชุด โดยนำเสนอในรูปของความถี่ และร้อยละ ดังปรากฏในตาราง

ตาราง 1 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	12	30.0
หญิง	28	70.0
รวม	40	100.0
2. อายุ		
ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 25 ปี	8	20.0
26 – 35 ปี	5	12.5
36 – 45 ปี	22	55.0
46 – 55 ปี	5	12.5
รวม	40	100.0

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย		
เพื่อเข้าสังคมกับคนไทย	6	15.0
เพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน	34	85.0
รวม	40	100.0
4. จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้		
หนึ่งภาษา	21	52.5
สองภาษาขึ้นไป	19	47.5
รวม	40	100.0
5. ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ		
เคย	32	80.0
ไม่เคย	8	20.0
รวม	40	100.0
6. พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้		
ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน	7	17.5
ชอบแสดงออก	13	32.5
ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น	20	50.0
รวม	40	100.0

จากตาราง 1 สามารถอธิบายข้อมูลได้ว่า จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

เพศ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 70 และเป็นเพศชายจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30

อายุ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมาคือ ช่วงอายุ ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 25 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และช่วงอายุ 26 – 35 ปี กับ ช่วงอายุ 46 – 55 ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ ช่วงอายุละ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 85.0 และมีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยเพื่อเข้าสังคมกับคนไทย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0

จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ 1 ภาษา จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 และมีจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ 2 ภาษาขึ้นไป จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5

ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ที่ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ ชอบแสดงออก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และมีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหาวิชา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านเนื้อหาวิชา

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
ด้านเนื้อหาวิชา (เพื่อการฟังและการพูด)			
การทักทายและแนะนำตัว	4.85	.362	มากที่สุด
การซื้อขายและการต่อรองราคาสินค้า	5.00	.000	มากที่สุด
การใช้บริการไปรษณีย์	3.50	.877	มาก
การใช้โทรศัพท์	2.95	.783	ปานกลาง
การใช้บริการร้านอาหาร	5.00	.000	มากที่สุด
วัน เดือน ปี	3.73	.452	ปานกลาง
การนับเลข	3.95	.389	มาก
การถาม และบอกเวลา	4.70	.516	มากที่สุด
การใช้บริการธนาคาร	3.15	.622	ปานกลาง
การใช้บริการโรงพยาบาล	3.13	.686	ปานกลาง
อาชีพ	2.53	.554	น้อย
ครอบครัว	2.53	.506	น้อย
การเดินทางและคมนาคมขนส่งโดย รถบัส รถแท็กซี่ รถไฟ เครื่องบิน และอื่นๆ	5.00	.000	มากที่สุด
การถามทิศทาง	5.00	.000	มากที่สุด
การใช้บริการโรงแรม	4.05	.986	มาก
การใช้บริการบริษัทนำเที่ยว	4.03	.974	มาก
วันสงกรานต์	4.33	.797	มากที่สุด
วันลอยกระทง	4.33	.797	มากที่สุด
การใช้ประโยคคำถาม	4.08	.971	มาก
การใช้ประโยคขอร้อง	4.08	.971	มาก
รวม	3.99	.296	มาก

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านเนื้อหาวิชา พบว่า ระดับความต้องการด้านเนื้อหาวิชา

โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการด้านเนื้อหาวิชาอยู่ในระดับมาก และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านเนื้อหาวิชา ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง การซื้อขาย และการต่อรองราคาสินค้า การใช้บริการร้านอาหาร การเดินทางและคมนาคมขนส่งโดย รถบัส รถแท็กซี่ รถไฟ เครื่องบิน และอื่นๆ การถามทิศทาง การทักทายและแนะนำตัว การถาม และบอกเวลา วันสงกรานต์ และวันลอยกระทง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00, 5.00, 5.00, 5.00, 4.85, 4.70, 4.33 และ 4.33 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง การใช้ประโยค คำถาม การใช้ประโยคขอร้อง การใช้บริการโรงแรม การใช้บริการบริษัทนำเที่ยว การนับเลข และ การใช้บริการไปรษณีย์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.08, 4.08, 4.05, 4.03, 3.95 และ 3.50 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง วัน เดือน ปี การใช้บริการธนาคาร การใช้บริการโรงพยาบาล และ การใช้โทรศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73, 3.15, 3.13 และ 2.95 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับน้อย ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง อาชีพ และ เรื่อง ครอบครัว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.53 และ 2.53 ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้			
การฟังบรรยายจากผู้สอน	3.85	.580	มาก
การฝึกอ่านออกเสียง	3.75	.630	มาก
การฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน	4.98	.158	มากที่สุด
การฝึกออกคำสั่งและทำตามคำสั่ง	4.95	.221	มากที่สุด
การอภิปราย โต้ว่าที่	4.93	.350	มากที่สุด
การฟังบรรยายและปาฐกถาต่างๆจากวิทยากร			
จากภายนอก	3.80	.758	มาก
การทัศนศึกษาออกสถานที่	4.98	.158	มากที่สุด
การแสดงบทบาทสมมุติ	4.93	.350	มากที่สุด
การฝึกฟังบทสนทนาจากเทปและวีดิทัศน์	3.93	.474	มาก
การฝึกฟังภาษาไทยจากภาพยนตร์ไทย เพลงไทย			
และสื่อทางวิทยุและโทรทัศน์	3.95	.450	มาก
การฝึกพูดบรรยายลักษณะของบุคคล สัตว์ วัตถุ			
สิ่งของทั้งจากภาพจากสื่อต่างๆและของจริง	3.68	.616	มาก
การเรียนรู้คำศัพท์จากบัตรคำ	3.93	.417	มาก
การเรียนรู้ภาษาผ่านเกมส์ภาษาต่างๆ	4.70	.648	มากที่สุด
การทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง	3.30	.883	ปานกลาง
การฝึกทำแบบฝึกหัด	3.00	.847	ปานกลาง
รวม	4.18	.257	มาก

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ระดับความต้องการด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมาก และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ด้านการทัศนศึกษาออกสถานที่ ด้านการฝึกออกคำสั่งและทำตาม

คำสั่ง ด้านการอภิปราย การโต้วาที ด้านการแสดงบทบาทสมมุติ และด้านการเรียนรู้ภาษาผ่านเกมส์ ภาษาต่าง ๆ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.98, 4.98, 4.95, 4.93, 4.93 และ 4.70 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ในรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการฝึก ฟังภาษาไทยจากภาพยนตร์ไทย เพลงไทย และสื่อทางวิทยุและโทรทัศน์ ด้านการฝึกฟังบทสนทนา จากเทปและวีดิทัศน์ ด้านการเรียนรู้คำศัพท์จากบัตรคำ ด้านการฟังบรรยายจากผู้สอน ด้านการฟัง บรรยายและปาฐกถาต่างๆจากวิทยากรภายนอก ด้านการอ่านออกเสียง และด้านการฝึกพูดบรรยาย ลักษณะของบุคคล สัตว์ วัตถุสิ่งของทั้งจากภาพจากสื่อต่างๆและของจริง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.95, 3.93, 3.93, 3.85, 3.80, 3.75 และ 3.68 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ในรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้าน การทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง และด้านการฝึกทำแบบฝึกหัด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และ 3.00 ตามลำดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและ การพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านคุณสมบัติผู้สอน

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
ด้านคุณสมบัติผู้สอน			
ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทยให้ ชาวต่างชาติ	4.98	.158	มากที่สุด
ผู้สอนสามารถเลือกวิธีสอน และกิจกรรมการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับบทเรียน และผู้เรียน	4.70	.723	มากที่สุด
ผู้สอนสามารถจัดชั้นเรียนให้เหมาะสม และสร้างแรงจูงใจ ในการฝึกใช้ภาษา	4.63	.667	มากที่สุด
ผู้สอนสามารถทำให้ชั้นเรียนมีบรรยากาศผ่อนคลาย และ การเรียนการสอนสนุกสนาน	4.55	.552	มากที่สุด
ผู้สอนใช้ภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้	5.00	.000	มากที่สุด
ผู้สอนมีความมั่นใจ	4.78	.530	มากที่สุด
ผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม	4.85	.362	มากที่สุด
ผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาของผู้เรียน เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ และโครงสร้างประโยค	4.93	.267	มากที่สุด
ผู้สอนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน	4.58	.501	มากที่สุด
ผู้สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนด้วยความเท่าเทียม	4.55	.504	มากที่สุด
รวม	4.73	.313	มากที่สุด

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านคุณสมบัติผู้สอน พบว่า ระดับความต้องการด้านคุณสมบัติผู้สอน โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านคุณสมบัติผู้สอน ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในคุณสมบัติผู้สอนทุกด้าน ได้แก่ ด้านใช้ภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ ด้านเป็นผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทย ให้ชาวต่างชาติ ด้านมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาของผู้เรียน เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ และ โครงสร้างประโยค ด้านมีความเข้าใจผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้านมีความมั่นใจ ด้านสามารถเลือกวิธีสอน และกิจกรรมการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับบทเรียนและผู้เรียน ด้านสามารถ จัดชั้นเรียนให้เหมาะสม และสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษา เช่น มีบอร์ดให้ความรู้ภาษา ด้านมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน ด้านสามารถทำให้ชั้นเรียนมีบรรยากาศผ่อนคลาย และการเรียนการสอนสนุกสนาน ด้านปฏิบัติต่อผู้เรียนด้วยความเท่าเทียม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00, 4.98, 4.93, 4.85, 4.78, 4.70, 4.63, 4.58, 4.55 และ 4.55 ตามลำดับ

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านการจัดการชั้นเรียน

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
ด้านการจัดการชั้นเรียน			
ระยะเวลาในการเรียน			
3 เดือน	1.80	1.137	น้อยที่สุด
4 – 6 เดือน	4.83	.781	มากที่สุด
วันและเวลาในการเรียน			
วันธรรมดานอกเวลางาน	5.00	.000	มากที่สุด
วันเสาร์	1.83	.712	น้อย
วันอาทิตย์	1.83	.712	น้อย
จำนวนผู้เรียน			
1 – 5 คน	5.00	.000	มากที่สุด
6 – 10 คน	4.35	.662	มากที่สุด
มากกว่า 10 คน	1.53	.599	น้อยที่สุด
สถานที่เรียน			
ที่ทำงาน	5.00	.000	มากที่สุด
ที่โรงเรียนสอนภาษาไทย	1.20	.516	น้อยที่สุด
ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน			
ภาษาไทยอย่างเดียว	1.65	.662	น้อยที่สุด
ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	5.00	.000	มากที่สุด
รวม	3.25	.252	ปานกลาง

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านการจัดการชั้นเรียน พบว่า ระดับความต้องการด้านการจัดการชั้นเรียน โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านการจัดการชั้นเรียน ได้ดังต่อไปนี้

ระยะเวลาในการเรียน

4 – 6 เดือน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับ มากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83

3 เดือน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับ น้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ

1.80

วันและเวลาในการเรียน

วันธรรมดานอกเวลางาน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00

วันเสาร์ และ วันอาทิตย์ กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.83

จำนวนผู้เรียน

1 – 5 คน และ 6 – 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และ 4.35 ตามลำดับ

จำนวนผู้เรียน มากกว่า 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.53

สถานที่เรียน

ที่ทำงาน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00
ที่โรงเรียนสอนภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.20

ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน

ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00

ภาษาไทยอย่างเดียว กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด 1.65

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานการศึกษา คำนคว้า ผู้เรียนซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกัน มีความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกัน

ตาราง 6 การทดสอบความแตกต่างความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย
ตามจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะ การฟังและการพูดภาษาไทย	จุดประสงค์ในการเรียน ภาษาไทย	t-test for Equality of Means				
		$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig.(2-tailed)
ด้านเนื้อหาวิชา	เข้าสังคมกับคนไทย	3.91	.289	-.762	38	.451
	ใช้ในชีวิตประจำวัน	4.01	.299	-.782		
ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้	เข้าสังคมกับคนไทย	4.24	.156	.717	38	.479
	ใช้ในชีวิตประจำวัน	4.16	.270	1.038		
ด้านคุณสมบัติผู้สอน	เข้าสังคมกับคนไทย	4.80	.219	.611	38	.545
	ใช้ในชีวิตประจำวัน	4.71	.328	.807		
ด้านการจัดการชั้นเรียน	เข้าสังคมกับคนไทย	3.25	.217	.000	38	1.00
	ใช้ในชีวิตประจำวัน	3.25	.261	.000		

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน มีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.45, 0.47, 0.54 และ 1.00 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ครูชาวต่างชาติ ที่มีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยจำแนกตามจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย	จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย	t-test for Equality of Means				
		$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig.(2-tailed)
ด้านเนื้อหาวิชา	1 ภาษา	3.82	.257	-4.975	38	.000*
	2 ภาษาขึ้นไป	4.19	.205	-5.032		
ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้	1 ภาษา	4.08	.205	-2.772	38	.009*
	2 ภาษาขึ้นไป	4.28	.268	-2.735		
ด้านคุณสมบัติผู้สอน	1 ภาษา	4.49	.248	-8.917	38	.000*
	2 ภาษาขึ้นไป	4.99	.023	-9.378		
ด้านการจัดการชั้นเรียน	1 ภาษา	3.36	.290	3.122	38	.003*
	2 ภาษาขึ้นไป	3.13	.128	3.232		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน มีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.00, 0.00, 0.00 และ 0.00 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า ครูชาวต่างชาติที่พูดภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกับครูชาวต่างชาติที่พูดได้เพียงภาษาเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย	ประสบการณ์	t-test for Equality of Means				
		$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig.(2-tailed)
ด้านเนื้อหาวิชา	เคย	4.00	.319	.066	38	.948
	ไม่เคย	3.99	.196	.087		
ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้	เคย	4.19	.276	.611	38	.545
	ไม่เคย	4.13	.157	.845		
ด้านคุณสมบัติผู้สอน	เคย	4.79	.270	2.926	38	.006*
	ไม่เคย	4.46	.350	2.496		
ด้านการจัดการชั้นเรียน	เคย	3.23	.241	-.779	38	.441
	ไม่เคย	3.31	.305	-.675		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการจัดการชั้นเรียน มีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.94, 0.54 และ 0.44 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างจากครูชาวต่างชาติที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

ส่วนความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านคุณสมบัติผู้สอน มีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า ครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านคุณสมบัติผู้สอน แตกต่างจากครูชาวต่างชาติที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 9 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยจำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้

ความต้องการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig. (2-tailed)
ด้านเนื้อหาวิชา	ระหว่างกลุ่ม	.009	2	.005	.050	.951
	ภายในกลุ่ม	3.412	37	.092		
	รวม	3.421	39			
ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้	ระหว่างกลุ่ม	.822	2	.411	8.726	.001*
	ภายในกลุ่ม	1.744	37	.047		
	รวม	2.566	39			
ด้านคุณสมบัติผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	.153	2	.076	.770	.470
	ภายในกลุ่ม	3.667	37	.099		
	รวม	3.820	39			
ด้านการจัดการชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	.300	2	.150	2.535	.093
	ภายในกลุ่ม	2.187	37	.059		
	โดยรวม	รวม	2.486	39		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ พบว่า ความต้องการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน มีค่าความน่าจะเป็นคือมีค่า Sig. เท่ากับ 0.95, 0.47 และ 0.09 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ครูชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านเนื้อหาวิชา ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

ส่วนความต้องการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าความน่าจะเป็น คือมีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ครูชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างของความต้องการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน จึงต้องมีการทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 10 การทดสอบความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยจำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้	ขอบฟังบรรยายจากผู้สอน			ขอบแสดงออก	ขอบทำงานร่วมกับผู้อื่น
	$\bar{X}$	3.82	3.63	4.03	
ขอบฟังบรรยายจากผู้สอน	3.82	-	-0.415* (0.000)	-0.333* (0.001)	
ขอบแสดงออก	3.63		-	-0.082 (0.291)	
ขอบทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.03			-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า การศึกษาความแตกต่างของความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย จำแนกตามพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ พบว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ระหว่าง ขอบฟังบรรยายจากผู้สอน กับ ขอบแสดงออก และ พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ขอบฟังบรรยายจากผู้สอน กับ ขอบทำงานร่วมกับผู้อื่น มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 และ 0.001 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ขอบฟังบรรยายจากผู้สอน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับต่ำกว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ขอบแสดงออก และขอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.415 และ 0.333 ตามลำดับ ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ ในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านเนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน และ เพื่อศึกษาความแตกต่างของผู้เรียนกับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ ใน 4 ด้านดังกล่าว

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงความต้องการของครูชาวต่างชาติในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และทราบถึงความแตกต่างของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับโรงเรียนนานาชาติ และหน่วยงานอื่นๆ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจะมีความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ 5 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติทรีนิตี้ โรงเรียนอนุบาลนานาชาติทะเลสันต์ โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูวส์ สาขาสุขุมวิท โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติสกรุงเทพฯ และโรงเรียนนานาชาติที่ไม่ประสงค์ออกนาม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ทั้ง 5 แห่งดังกล่าว จำนวนทั้งหมด 40 คน โดยใช้การสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติ ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน โดยที่แบบสอบถามมี 1 ชุด และแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) เกี่ยวกับ เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวนภาษาที่ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของ ครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ ใน 4 ด้าน คือ เนื้อหา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรียน แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ดำเนินการวิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลซึ่งออกโดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ส่งไปยังโรงเรียนนานาชาติที่มีประชากรและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย
2. ส่งและรับแบบสอบถามกลับคืนจากโรงเรียนดังกล่าวหลังจากนำส่ง 1 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเพิ่ม 5% ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้แทนแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาดำเนินการ ดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) โดยนำแบบสอบถามที่ได้รวบรวมมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อเตรียมนำมาวิเคราะห์
2. การลงรหัส (Coding) โดยนำแบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์มาลงรหัสตามที่กำหนดไว้
3. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ทำการลงรหัสแล้วทำการประมวลผลข้อมูล โดยใช้โปรแกรม สถิติสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package for Social Sciences)

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยใช้ตารางแจกแจง ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้
  - 2.1 สถิติวิเคราะห์ค่าที (Independent Sample t-test) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ใช้ทดสอบสมมติฐานที่ 1 สมมติฐานที่ 2 และสมมติฐานที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ด้านจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.2 สถิติวิเคราะห์ค่าเอฟ (F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) หรือใช้วิธีของ Brown-Forsythe เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ทดสอบสมมติฐานที่ 4 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างด้านนิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอสรุปผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ และนิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้ สรุปผลได้ดังนี้

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 70 และเป็นเพศชายจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 36-45 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมา คือ ช่วงอายุ ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 25 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และช่วงอายุ 26 – 35 ปี กับ ช่วงอายุ 46 – 55 ปี มีจำนวนเท่ากันคือ ช่วงอายุละ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยเพื่อใช้ในการชีวิตประจำวัน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 85.0 และมีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย เพื่อเข้าสังคมกับคนไทย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0

จำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ 1 ภาษา จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 และมีจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้ 2 ภาษาขึ้นไป จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5

ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบแสดงออก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และมีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการการเรี ยนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการเรี ยนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติใน 4 ด้าน คือ เนื้อหาวิชา รูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้ คุณสมบัติผู้สอน และการจัดการชั้นเรี ยน ทั้งรายด้านและรายข้อ

ด้านเนื้อหาวิชา ผลการศึกษาพบว่า ระดับความต้องการด้านเนื้อหาวิชาโดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมาก และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านเนื้อหาวิชาเป็นรายข้อ ได้ดังต่อไปนี้

ด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง การซื้อขายและการต่อรองราคาสินค้า การใช้บริการร้านอาหาร การเดินทางและคมนาคมขนส่งโดย รถบัส รถแท็กซี่ รถไฟ เครื่องบิน และอื่นๆ การถามทิศทาง การทักทาย และแนะนำตัว การถาม และบอกเวลา วันสงกรานต์ และวันลอยกระทง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00, 5.00, 5.00, 4.85, 4.70, 4.33 และ 4.33 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง การใช้ประโยคคำถาม การใช้ประโยคขอร้อง การใช้บริการโรงแรม การใช้บริการบริษัทนำเที่ยว การนับเลข และการใช้บริการไปรษณีย์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.08, 4.08, 4.05, 4.03, 3.95 และ 3.50 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง วัน เดือน ปี การใช้บริการธนาคาร การใช้บริการโรงพยาบาล และการใช้โทรศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73, 3.15, 3.13 และ 2.95 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับน้อย ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่องอาชีพ และเรื่องครอบครัว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.53 และ 2.53 ตามลำดับ

ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้ ผลการศึกษาพบว่า ระดับความต้องการด้านรูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมาก และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านรูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้เป็นรายข้อ ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในรูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้ ด้านการฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรี ยน ด้านการทัศนศึกษาออกสถานที่ ด้านการฝึกออกคำสั่ง และทำตามคำสั่ง ด้านการอภิปราย การโต้เถียง ด้านการแสดงบทบาทสมมุติ และด้านการเรี ยนรู้ภาษาผ่านเกมส์ภาษาต่างๆ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.98, 4.98, 4.95, 4.93, 4.93 และ 4.70 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ในรูปแบบกิจกรรมการเรี ยนรู้ ด้านการฝึกฟังภาษาไทยจากภาพยนตร์ไทย เพลงไทย และสื่อทางวิทยุและโทรทัศน์ ด้านการฝึกฟังบทสนทนาจากเทปและวีดิทัศน์ ด้านการเรี ยนรู้คำศัพท์จากบัตรคำ ด้านการฟังบรรยายจากผู้สอน ด้านการฟังบรรยายและปาฐกถาต่างๆจากวิทยากรจากภายนอก ด้านการอ่านออกเสียง และด้านการฝึกพูดบรรยายลักษณะของบุคคล สัตว์ วัตถุสิ่งของทั้งจากภาพจากสื่อต่างๆและของจริง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.95, 3.93, 3.93, 3.85, 3.80, 3.75 และ 3.68 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ในรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง และด้านการฝึกทำแบบฝึกหัด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และ 3.00 ตามลำดับ

ด้านคุณสมบัติผู้สอน ผลการศึกษาพบว่า ระดับความต้องการด้านคุณสมบัติผู้สอน โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านคุณสมบัติผู้สอนเป็นรายชื่อ ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในคุณสมบัติผู้สอนทุกด้าน ได้แก่ ด้านการใช้ภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ ด้านการเป็นผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ ด้านการมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาของผู้เรียน เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ และโครงสร้างประโยค ด้านการมีความเข้าใจผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้านการมีความมั่นใจ ด้านความสามารถเลือกวิธีสอน และกิจกรรมการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับบทเรียน และผู้เรียน ด้านความสามารถในการจัดชั้นเรียนให้เหมาะสม และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษา เช่น มีบอร์ดให้ความรู้ภาษา

ด้านการมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน ด้านความสามารถทำให้ชั้นเรียน มีบรรยากาศผ่อนคลาย และการเรียนการสอนสนุกสนาน ด้านการปฏิบัติต่อผู้เรียนด้วยความเท่าเทียม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00, 4.98, 4.93, 4.85, 4.78, 4.70, 4.63, 4.58, 4.55 และ 4.55 ตามลำดับ

ด้านการจัดการชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ระดับความต้องการด้านการจัดการชั้นเรียน โดยรวม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง และสามารถจำแนกระดับความต้องการด้านการจัดการชั้นเรียนเป็นรายชื่อ ได้ดังต่อไปนี้

ระยะเวลาในการเรียน 4 – 6 เดือน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ส่วนระยะเวลาในการเรียน 3 เดือน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับ น้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.80

วันและเวลาในการเรียน วันธรรมดานอกเวลางาน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ส่วนวันเสาร์ และ วันอาทิตย์ กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.83

จำนวนผู้เรียน 1 – 5 คน และ 6 – 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และ 4.35 ตามลำดับ ส่วนจำนวนผู้เรียน มากกว่า 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.53

สถานที่เรียน ที่ทำงาน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ส่วนที่โรงเรียนสอนภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.20

ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ส่วนภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างเดียว กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด 1.65

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการศึกษา คำนวณว่า ผู้เรียนซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกัน มีความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐาน

จากผลการศึกษาพบว่า

1. ครูชาวต่างชาติที่มีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

2. ครูชาวต่างชาติที่พูดภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกับครูชาวต่างชาติที่พูดได้เพียงภาษาเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

3. ครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างจากครูชาวต่างชาติที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ส่วนครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านคุณสมบัติผู้สอน แตกต่างจากครูชาวต่างชาติที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

4. ครูชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านเนื้อหาวิชา ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

ส่วนครูชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นราย พบว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับต่ำกว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบแสดงออก และ ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.415 และ 0.333 ตามลำดับ ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาค้นคว้าเรื่องความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า พบผลการศึกษาค้นคว้าที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

1. ด้านจำนวนภาษาที่สามารถใช้สื่อสารได้กับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่า ครูชาวต่างชาติที่พูดภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยแตกต่างกับครูชาวต่างชาติที่พูดได้เพียงภาษาเดียว อาจมีสาเหตุมาจากการที่ครูชาวต่างชาติที่พูดภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา มีทักษะและประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษามากกว่าครูชาวต่างชาติที่พูดได้เพียงภาษาเดียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cummin (คัมมิน) ซึ่งเชื่อว่า ในการเรียนรู้ภาษาหนึ่งภาษานั้น เด็ก (ผู้เรียน) จะได้เรียนรู้ทักษะ และความรู้ที่เรียกว่า อภิภาษาศาสตร์ ที่จะซ่อนอยู่ในตัวของผู้เรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ทั้งทักษะ ความรู้ และความชำนาญที่เกิดขึ้นจะแฝงอยู่ในตัวของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งทักษะและความรู้ที่ถือเป็นความชำนาญอันนี้จะมีประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาอื่นๆอีกต่อไป และนี่ก็ถือเป็นคำอธิบายว่า เพราะเหตุใดในการเรียนภาษาที่สาม ที่สี่ หรือ ภาษาต่อๆ ไป จึงเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น และง่ายขึ้น ดังนั้น ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ครูชาวต่างชาติที่พูดภาษาเดียว และครูชาวต่างชาติที่พูดได้มากกว่า 1 ภาษา จึงแตกต่างกัน ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ มาแล้ว ต้องผ่านการเรียนรู้ภาษาโดยผ่านกิจกรรมและประสบการณ์ที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะจนนำไปสู่การสร้างพฤติกรรมการใช้ภาษาใหม่ จึงตระหนักถึงความสำคัญของประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ จันทิกา ลิ้มปิเจริญ (2528: 103) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ ไว้ว่า คือ ประสบการณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่จุดหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ การเปลี่ยนแปลงจะเกิดมากขึ้นอยู่กับลักษณะและรูปแบบของการจัดประสบการณ์

2. ด้านประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศกับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่า ครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ มาแล้ว มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านคุณสมบัติผู้สอน แตกต่างจากครูชาวต่างชาติที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาเลย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้สอนนั้นเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษา นอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในภาษาที่ตนเองสอน ซึ่งถือได้ว่าผู้สอนคือแหล่งความรู้และแบบอย่างให้ผู้เรียนแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมาก มีความสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่ผู้เรียน การควบคุมให้บทเรียนดำเนินไปตามแผนที่วางไว้ การสร้างความเป็นกันเอง การสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายไม่ตึงเครียดในชั้นเรียนที่มุ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องแสดงออกเพื่อการฝึกฝนนั้น ก็ถือเป็นบทบาทที่มีความสำคัญอยู่ไม่น้อย ดังนั้น ครูชาวต่างชาติที่เคยมีประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว จะเคยผ่านประสบการณ์กับครู

3. ด้านพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้กับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่า ครูชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้แตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นราย พบว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับต่ำกว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ชอบแสดงออก และชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการเลือกเนื้อหาการเรียนรู้ นั้น จะต้องมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และมีความสอดคล้องและสามารถเติมเต็มกับความต้องการของผู้เรียนได้ ส่วนการเลือกกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ก็ต้องเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน ทำท่ายกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ และเหมาะสมกับบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมและนิสัยการเรียนรู้ของผู้เรียนมีผลทำให้ ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชุตติกาญจน์ บุญญะริตีสุข (2546: 96 – 97) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีวิธีการเรียนที่แตกต่างกันซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนภาษาในหลายเหตุการณ์ ดังนี้ 1) ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบการเรียนโดยการฟัง (Auditory) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้โดยการฟังคำพูดที่ผู้สอนบรรยาย คำพูดที่เพื่อน ๆ บอกเล่า หรือสนทนากัน การฟังอภิปรายในชั้นเรียน การฟังบทสนทนาทางวิทยุ เทป หรือเสียงอื่นๆ แล้วสามารถเข้าใจและจดจำได้ดี 2) ผู้เรียนที่ชอบแบบการเรียนโดยการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesthetic) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดยอาศัยประสบการณ์หรือการใช้ร่างกายเคลื่อนไหวในการเรียน เช่น การแสดงบทบาทสมมติในชั่วโมงภาษา การออกไปดูงานนอกสถานที่ หรือการเรียนที่ผสมผสานด้วยแบบการเรียนแบบอื่น เช่น การใช้ท่าทางหรือมือประกอบการสนทนา 3) ผู้เรียนที่ชอบใช้แบบการเรียนโดยทำงานเป็นกลุ่ม (Group) เป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนโดย

นอกจากนี้ ยังพบผลการศึกษาค้นคว้าในประเด็นที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยกับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย

โดยจากผลการศึกษาพบว่า ครูชาวต่างชาติที่มีจุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน มีความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรม การเรียนรู้ ด้านคุณสมบัติผู้สอน และด้านการจัดการชั้นเรียน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากไม่ว่าจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนจะเป็นอย่างไร จะเพื่อการเข้าสังคมกับคนไทย หรือจะเพื่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันก็ตาม ซึ่งถึงแม้จะมีจุดประสงค์ที่แตกต่างกันตามบริบทของการใช้ภาษา แต่ทั้งสองจุดประสงค์หรือทั้งสองบริบทที่ต่างก็อยู่ในกรอบเดียวกันคือ อยู่ในกรอบของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนกัน

ในด้านเนื้อหา นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 102 – 103) กล่าวถึง การเลือกเนื้อหาในการเรียนการสอนภาษาไว้ว่า เนื้อหาต้องมีความจำเป็นในการเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ในการสอนในแต่ละครั้ง เนื้อหาต้องมีความสำคัญต่อสังคม สอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน การที่ผู้เรียนมีความต้องการเนื้อหาไม่แตกต่างกัน โดยที่แม้จะมีจุดประสงค์การเรียนรู้ต่างกัน อาจอธิบายได้ว่า สำหรับผู้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะเรียนเนื้อหาอะไร ถ้าเป็นเนื้อหาที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นอย่างดีแล้วจะให้ใช้ฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทุกๆ เนื้อหาต่างก็ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุได้ทั้งสองจุดประสงค์ ตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ในด้านเนื้อหาวิชา เรื่อง การซื้อขาย และการต่อรองราคาสินค้า การใช้บริการร้านอาหาร การเดินทางและคมนาคมขนส่งโดย รถบัส รถแท็กซี่ รถไฟ เครื่องบิน และอื่นๆ การถามทิศทาง การทักทายและแนะนำตัว การถาม และบอกเวลา วันสงกรานต์ และวันลอยกระทง ถ้าพิจารณาจากเนื้อหาดังกล่าวข้างต้นแล้วอาจกล่าวได้ว่า เนื้อหาทั้งหมดข้างต้นเหล่านี้นำไปใช้ได้ทั้งในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งยังเป็นเนื้อหา หรือ หัวข้อในการสนทนาพูดคุยกับคนไทยได้อีกด้วย ดังนั้น จุดประสงค์การเรียนรู้จึงไม่มีผลต่อความต้องการของผู้เรียนในด้านเนื้อหา

ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนก็คงจะไม่แตกต่างจากด้านเนื้อหา อันเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารมีแตกต่างหลากหลายพร้อมให้ผู้สอนเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และผู้เรียน ไม่ว่าจะผู้เรียนจะเรียนไปเพื่อจุดประสงค์ใด ก็ฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดผ่านกิจกรรมที่หลากหลายได้เพื่อจุดมุ่งหมายท้ายที่สุดในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กองวิจัยทางการศึกษา (2546: 66) กล่าวถึง กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษานั้น ก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม และสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 121 – 122) กล่าวถึง กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ และหากจะพิจารณาจากรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาไทยและผู้เรียนภาษาไทยที่เป็นครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติที่มีต่อหลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทย
2. ควรมีการศึกษาความต้องการการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติในโรงเรียนหรือสถาบันสอนภาษา หรือองค์กรต่างๆ เพื่อให้ทราบความต้องการในการเรียนรู้ภาษาไทย และสามารถจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผลและสอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกกาญจน์ ภูประเสริฐ. (2552). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนเฉลิมไฉไลวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). สรุปย่อรายงานวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: กองวิจัยการศึกษา กรมฯ.
- กฤษณู ทรงเจียรพานิช. (2548). ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนออเงิน (อ่อนเหมอนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒนาไทย. (2548). ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ เขตธนบุรี. ปรินูญานินพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. (2528). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. ภูเก็ต: วิทยาลัยครูภูเก็ต.
- เจราณี ฮาร์เมอร์. (2546). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. แปลโดย เสาวภา ฉายะบุระกุล. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- ชญญา วีระอักษร. (2552). ความสำเร็จของชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย ในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชไมพร เลิศคณาวณิชกุล. (2550). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยา เปรมศักดิ์. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2528). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและ

การสอน คณะวิชาครุศาสตร์วิทยาลัยครูพระนคร.

- ชาญชัย อาจินสมาร. (2537). *นวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์ติ้งเฮาส์.
- ชุตติกาณจน์ บุญญะฉิทธิสุข. (2546). *การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทันทิวา สุวัตร. (2540). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน กับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธำรง บัวศรี. (2532). *ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว.
- นิรมล ศตวุฒิ. (2543). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นนทพร ภูวรัตน์. (2546). *การใช้เพลงและนิทานในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางวัน จังหวัดพังงา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. สงขลา: ภารกิจเอกสารและตำรา กลุ่มงานบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นภาพร ทองแกงกล้า. (2549). *การศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษา โรงเรียนถาวรนุกุล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสาคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา เจริญสิทธิ์. (2531). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุษบง ปรีดาวงศากร. (2547). *การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

- บุหงา คณารวงศ์. (2536). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและ
 มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา)
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจา สืบเสน. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ประนอม สุรัสวดี. (2531). ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โครงการตำรา
 วิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม.
- ปองรัตน์ นิลดำ. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวล
 ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี : ตามแนว
 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และ
 ตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยะดา จุลวรรณ. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้น
 ที่ 4 โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.
 (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถทักษะการฟัง-การพูดเพื่อการสื่อสารและ
 จูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์
 กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- ผุสดี ตรงต่อกร. (2540). การศึกษาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนานาชาติใน
 กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. (บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ วัชรกิตตานนท์. (2551). การศึกษาการใช้หลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียน
 นานาชาติที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศในกรุงเทพมหานคร.
 สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรี วิจิตรไพศาล. (2543). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการ
 เป็นยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษา
 ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระทะนงศักดิ์ ใจสบาย. (2542). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และ

- ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามแฉกรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลตามแนวทฤษฎีของดิดคินสันกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2537). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรราดี ยวนชื่น. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับแนวการสอนแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มิ่งขวัญ บุญยานันท์. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพดี หินเช่าวี. (2550). การใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รวงอรุณ ลิ้มเล็ก. (2541). ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ร้อยกรอง ตูลานันท์. (2547). การศึกษาผลการใช้โปรแกรมการฝึกอบรมทักษะการพูดที่เน้นสถานการณ์จำลองสำหรับพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549, กรกฎาคม – ธันวาคม). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ. 18(1): 75.
- วรสิริ ลิขิตวงศ์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระจัดพิณี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรพร ทองจีน. (2550). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วันที ไพรินทร์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วันวิสาข์ เพ็ชรรัตน์มูณี. (2548). การใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล คณะเกษตรศาสตร์ นครศรีธรรมราช. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วาทีณี ศรีแป๊ะบัว. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รรถลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามข้อมูล. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สนธยาพรรณ ยาท่วม. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและสอนตามคู่มือครู. ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สำนักเลขาธิการคุรุสภา. (2549). คู่มือการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

สิริมาน ยุวโสภีร์. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และการสอนแบบเดิม. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุดิมา วงศ์วัจนกุล. (2546). การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนอนุบาลนานาชาติเอกชนในกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุชาดา เปลียนสุภาพ. (2553). *Education Handbook : ทำเนียบโรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนสองภาษา*. กรุงเทพฯ : บีเคอินเตอร์พริ้นท์.

สุทธิชา เพชรวีระ. (2550). การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2539). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทนา เจริญวัลย์. (2540). *การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพันธ์ กุศลสง. (2543). *การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- สมพร มั่นตระกูล. (2526). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เสาวลักษณ์. (2531). *คู่มือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อนุตรา สวัสดิ์ศรี. (2550). *การศึกษาผลการใช้สถานการณ์จำลองในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานบริษัทชั้นไรซ์เอ็นเตอร์ไพรซ์จำกัด*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Cummins, Jim. (2012). *Second Language Acquisition-Essential Information*. Retrieved April 2, 2012, from <http://esl.fis.edu/teachers/support/cummins.htm>

ภาคผนวก ก

ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติ

ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย

สุติมา วงศ์วัจนกุล (2446: 9) กล่าวถึง ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยไว้ว่า เป็นการจัดการศึกษาให้กับบุตรชาวต่างชาติที่พำนักอยู่กับผู้ปกครองในประเทศไทยเป็นการชั่วคราว ได้ดำเนินการจัดตั้งเป็นโรงเรียนนานาชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 ได้แก่ โรงเรียนสถานศึกษานานาชาติ โดยคณะรัฐมนตรีเป็นผู้อนุมัติในหลักการให้จัดตั้งและให้มีโรงเรียนลักษณะนี้เพียงแห่งเดียว รับเฉพาะนักเรียนต่างประเทศเท่านั้น ต่อจากนั้นประเทศไทยมีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง มีการลงทุนจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทำให้ชาวต่างชาติหลั่งไหลเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นการชั่วคราวเพิ่มมากขึ้น คณะรัฐมนตรีในขณะนั้นเห็นความจำเป็นที่จะให้มีการเปิดโรงเรียนนานาชาติขึ้นอีกตามที่กระทรวงต่างประเทศเสนอ เนื่องจากขณะนั้นมีโรงเรียนนานาชาติเพียงโรงเรียนเดียว ไม่สามารถรับนักเรียนเพิ่มเติมได้ จึงได้มีการจัดตั้งโรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา ขึ้นในปี พ.ศ. 2506 หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2507 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กรมวิเทศสหการรับเป็นเจ้าของโรงเรียนบางกอกพัฒนา ซึ่งจัดการเรียนการสอนให้กับบุตรชาวต่างชาติที่เป็นผู้เชี่ยวชาญประจำกรมต่างๆ ของหน่วยงานราชการไทย ในขณะนั้น ทำให้เกิดการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติเป็นกรณีพิเศษตามมติคณะรัฐมนตรี จำนวน 3 โรงเรียนต่อมาสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นได้เสนอขอรัฐบาลไทยในปี พ.ศ. 2517 ให้มีการจัดตั้งโรงเรียนสำหรับสอนบุตรหลานชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นการเฉพาะ จากเดิมที่เคยตั้งอยู่ในบริเวณสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย และคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งได้เป็นกรณีพิเศษคือ โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ให้รับเฉพาะนักเรียนสัญชาติญี่ปุ่นเท่านั้น หลังจากนั้นเป็นเวลา 10 ปี คณะรัฐมนตรีเห็นว่าในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่มีชาวต่างชาติทำงานอยู่ตามโครงการต่างๆ จำนวนมาก มีความจำเป็นที่จะต้องจัดการศึกษาให้กับบุตรหลานของชาวต่างชาติเหล่านั้น คณะรัฐมนตรี จึงมีมติในปี พ.ศ. 2526 อนุญาตให้มีการจัดตั้ง โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ ที่จังหวัดเชียงใหม่เพิ่มขึ้นอีก 1 โรงเรียนโดยให้กระทรวงการต่างประเทศเป็นผู้รับใบอนุญาต ทำให้มีโรงเรียนนานาชาติทั้งสิ้นจำนวน 5 โรงเรียน

พัชรินทร์ วัชรกิตตานนท์ (2551: 13 – 14) กล่าวถึงโรงเรียนนานาชาติในช่วงเวลาต่อจากนั้นว่า ต่อมาในสมัย พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวและเติบโตเป็นอย่างมาก จากผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาล ทำให้มีนักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยจำนวนมาก นักลงทุนเหล่านี้ได้พาครอบครัวของตนติดตามมาพำนักในประเทศไทยด้วย ยังผลให้ความต้องการโรงเรียนสำหรับลูกหลานนักลงทุนเหล่านั้นเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว แต่ในขณะนั้นมีโรงเรียนนานาชาติไม่เพียงพอที่จะรับนักเรียนที่เพิ่มขึ้นได้ เนื่องจากรัฐบาลไม่อนุญาตให้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่หรือขยายกิจการโรงเรียนเดิม อย่างไรก็ตามเพื่อยังประโยชน์ และอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติ เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 อนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติเพิ่มขึ้นได้ โดยมีโรงเรียนนานาชาติได้รับอนุญาตจากกระทรวงอีก 7 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติดิษะศรินทร์ โรงเรียนไทย-ซิกซ์นานาชาติ โรงเรียนเซนต์จอห์น โรงเรียนนานาชาติใหม่แห่งประเทศไทย โรงเรียนนานาชาติเอกมัย โรงเรียนประชาคมนานาชาติ และโรงเรียนนานาชาติบางละมุง

วิจิตร ศรีสะอ้าน (มุสตี ตรงต่อการ. 2540: 2; อ้างอิงจาก วิจิตร ศรีสะอ้าน. 2538, 6) กล่าวว่า ภายหลังจากที่คณะรัฐมนตรีในรัฐบาลสมัย นายอานันท์ ปันยารชุน ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายให้มีการขยายการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติได้อย่างเสรีเป็นครั้งแรก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา

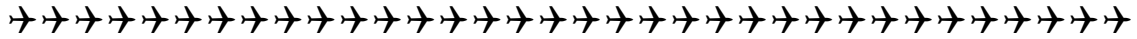
ชัชวดี ทองทาบ (พัชรินทร์ วัชรกิตตานนท์. 2551: 13; อ้างอิงจาก ชัชวดี ทองทาบ. 2539, 349) กล่าวว่า ในปี พ.ศ. 2538 ประเทศไทย มีโรงเรียนนานาชาติจำนวน 40 แห่ง โดยเป็นโรงเรียนอนุบาลนานาชาติ จำนวน 14 แห่ง ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษานานาชาติ จำนวน 26 แห่ง ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ ชลบุรี นครราชสีมา นนทบุรี ระยอง ภูเก็ต และสมุทรปราการ

ในปัจจุบัน (คู่มือโรงเรียนนานาชาติประเทศไทย : A Guide to International Schools in Thailand. 2010: 61 – 62) จากข้อมูลของกลุ่มงานส่งเสริมการศึกษานานาชาติสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนระบุว่า มีโรงเรียนนานาชาติทั้งหมด 118 โรงเรียน แต่เป็นโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศทั้งหมด 45 โรงเรียนกระจายอยู่ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาความต้องการในการเรียนรู้
ทักษะการฟังและพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง: โปรดกาเครื่องหมาย X ลงใน ตามความคิดเห็นของท่านที่เป็นจริง ตอบ
เพียงข้อเดียวเท่านั้น

1. เพศ

 ชาย หญิง

2. อายุ

 ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 25 ปี 26 – 35 ปี 36 – 45 ปี 46 – 55 ปี มากกว่า 55 ปี

3. จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย

 เพื่อเข้าสังคมกับคนไทย เพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน

3.1 ท่านพูดภาษาได้กี่ภาษา

 1 ภาษา 2 ภาษาขึ้นไป

3.2 ท่านเคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่

 เคย ไม่เคย

4. นิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

 ชอบฟังบรรยายจากผู้สอน ชอบทำงานคนเดียว ชอบแสดงออก ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลขที่ตรงกับความต้องการในการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและพูดภาษาไทย โดยกำหนดให้ระดับความต้องการเป็น 5 ระดับ คือ

- 5 หมายถึง ต้องการมากที่สุด
- 4 หมายถึง ต้องการมาก
- 3 หมายถึง ต้องการปานกลาง
- 2 หมายถึง ต้องการน้อย
- 1 หมายถึง ต้องการน้อยที่สุด

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	ระดับความต้องการ				
	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหาวิชา					
1.1 การทักทายและแนะนำตัว					
1.2 การซื้อขายและการต่อรองราคาสินค้า					
1.3 การใช้บริการไปรษณีย์					
1.4 การใช้โทรศัพท์					
1.5 การใช้บริการร้านอาหาร					
1.6 วัน เดือน ปี					
1.7 การนับเลข					
1.8 การถาม และบอกเวลา					
1.9 การใช้บริการธนาคาร					
1.10 การใช้บริการโรงพยาบาล					
1.11 อาชีพ					
1.12 ครอบครัว					
1.13 การเดินทางและคมนาคมขนส่งโดย รถบัส รถแท็กซี่ รถไฟ เครื่องบิน และอื่นๆ					
1.14 การถามทิศทาง					
1.15 การใช้บริการโรงแรม					
1.16 การใช้บริการบริษัทนำเที่ยว					
1.17 วันสงกรานต์					
1.18 วันลอยกระทง					

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	ระดับความต้องการ				
	5	4	3	2	1
1.19 การใช้ประโยคคำถาม					
1.20 การใช้ประโยคขอร้อง					
2. ด้านรูปแบบกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้					
2.1 การฟังบรรยายจากผู้สอน					
2.2 การอ่านออกเสียง					
2.3 การฝึกสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
2.4 การฝึกออกคำสั่งและทำตามคำสั่ง					
2.5 การอภิปราย และการโต้วาทิ					
2.6 การฟังบรรยายและปาฐกถาต่างๆจากวิทยากรจากภายนอก					
2.7 การทัศนศึกษานอกสถานที่					
2.8 การแสดงบทบาทสมมติ					
2.9 การฝึกฟังบทสนทนาจากเทปและวีดิทัศน์					
2.10 การฝึกฟังภาษาไทยจากภาพยนตร์ไทย เพลงไทย และสื่อทางวิทยุและโทรทัศน์					
2.11 การฝึกพูดบรรยายลักษณะของบุคคล สัตว์ วัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพจากสื่อต่างๆ ละของจริง					
2.12 การเรียนรู้คำศัพท์จากบัตรคำ					
2.13 การเรียนรู้ภาษาผ่านเกมส์ภาษาต่างๆ					
2.14 การทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง					
2.15 การฝึกทำแบบฝึกหัด					
3. ด้านคุณสมบัติของครูผู้สอน					
3.1 ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ					
3.2 ผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม					
3.3 ผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาของผู้เรียน เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ และโครงสร้างประโยค					
3.4 ผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน					
3.5 ผู้สอนสามารถเลือกวิธีสอน และกิจกรรมการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับบทเรียน และผู้เรียน					
3.6 ผู้สอนสามารถจัดชั้นเรียนให้เหมาะสม และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษา เช่น มีบอร์ดให้ความรู้ภาษา					

ความต้องการในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูดภาษาไทย	ระดับความต้องการ				
	5	4	3	2	1
3.7 ผู้สอนสามารถทำให้ชั้นเรียนมีบรรยากาศผ่อนคลาย และการเรียนการสอนสนุกสนาน					
3.8 ผู้สอนใช้ภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้					
3.9 ผู้สอนมีความมั่นใจ					
3.10 ผู้สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนด้วยความเท่าเทียม					
4. จัดการเวลาและชั้นเรียน					
4.1 ระยะเวลาในการเรียน					
4.1.1 เวลา 3 เดือน					
4.1.2 ตั้งแต่ 4 – 6 เดือน					
4.1.3 วันและเวลาในการเรียน					
4.1.4 วันธรรมดานอกเวลางาน					
4.1.5 วันเสาร์					
4.1.6 วันอาทิตย์					
4.2 จำนวนผู้เรียน					
4.2.1 ตั้งแต่ 1 – 5 คน					
4.2.2 ตั้งแต่ 6 – 10 คน					
4.2.3 มากกว่า 10 คน					
4.3 สถานที่เรียน					
4.3.1 ที่ทำงาน					
4.3.2 ที่โรงเรียนสอนภาษาไทย					
4.4 ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน					
4.4.1 ไทยอย่างเดียว					
4.4.2 ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ					

Questionnaire

Subject : A study of foreign teachers' needs towards learning basic Thai listening and speaking skills.

Part 1 : Personal Data

Instructions : Please indicate the extent to which you agree with the following statement by putting ✓ in the appropriate box.

1. Gender

Male

Female

2. Age

25 years or below

26 – 35 yrs

36 – 45 yrs

46 – 55 yrs

more than 55 yrs

3. Why do you want to learn Thai?

for socializing with Thai people

for communicating with local people

4. How many languages can you speak?

1 language

more than 1 language

5. Have you had foreign language lesson?

yes

no

6. What is your learning habit?

lecturing

working individually

learning through socializing

working in pair and group

Part 2 : Questions about the needs of foreign teachers in international schools towards learning basic Thai listening and speaking skills.

Instruction : Please read the statements regarding the studying of the needs of foreign teachers in an international school towards learning basic Thai listening and speaking skills and consider the level of your need. Then please mark ✓ in the appropriate column. The levels for consideration are as follow :

Level 5 means the level of your learning needs is higher

Level 4 means the level of your learning needs is high

Level 3 means the level of your learning needs is average

Level 2 means the level of your learning needs is low

Level 1 means the level of your learning needs is lowest

Thai learning needs	Level of your learning needs				
	5	4	3	2	1
1. Content and knowledge of Thai lesson.					
1.1 Greeting and introducing					
1.2 Bargaining					
1.3 At the post office					
1.4 Telephone conversation					
1.5 At the restaurant					
1.6 Days and months					
1.7 Numbers					
1.8 Telling the time					
1.9 At the bank					
1.10 At the hospital					
1.11 Occupations					
1.12 Family					
1.13 Traveling and public transportation					
1.14 Asking and telling direction					
1.15 At the hotel					
1.16 At the travel agent					
1.17 Loy Kratong					

Thai learning needs	Level of your learning needs				
	5	4	3	2	1
1.18 Songkran					
1.19 Using questions					
1.20 Making requests					
2. Activities and learning experiences.					
2.1 Listen to a lecturer					
2.2 Repeat sounds and words after teacher					
2.3 Practice conversation with classmates					
2.4 Practice giving and following instructions					
2.5 Listen to live speech of Thai-native visitors					
2.6 Go on trips					
2.7 Role play					
2.8 Listen to practice conversation using CDs					
2.9 Listen to practice conversation through Thai songs, movies, radio or television					
2.10 Learn vocabulary through flashcards					
2.11 Play language games					
2.12 Practice to describe objects and people					
2.13 Debate and discuss topics related to daily life					
2.14 Independent revision					
2.15 Filling out worksheets					
3. Thai Language Teacher					
3.1 Expertise in teaching Thai to foreigners					
3.2 Open-minded to learners from different cultures					
3.3 Have basic knowledge about learners' cultures					
3.4 Have basic knowledge about learners' languages					
3.5 Able to choose methods and activities that are appropriate to contents and learners					
3.6 Able to create classroom(environment) to encourage learning and practicing language e.g. display					
3.7 Able to make the lesson relaxed and fun					
3.8 Use simple language that is easy to understand					

Thai learning needs	Level of your learning needs				
	5	4	3	2	1
3.9 Confident					
3.10 Treat learners from different cultures with equal respect					
4. Time and class management.					
4.1 Length of course					
4.1.1 3 months					
4.1.2 4 – 6 months					
4.2 Day and time of lesson					
4.2.1 Weekdays after work					
4.2.2 Saturday					
4.2.3 Sunday					
4.3 Number of learners in a class					
4.3.1 1 – 5 people					
4.3.2 6 – 10 people					
4.3.3 More than 10 people					
4.4 Place to have lesson					
4.4.1 At work					
4.4.2 At Thai language school					
4.5 Language used in the lesson					
4.5.1 Thai only					
4.5.2 Both Thai and English					

ภาคผนวก ค

-จดหมายขอเชิญผู้เชี่ยวชาญ

-จดหมายขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวอัจฉริยา เพ็ชรอินทร์
วัน เดือน ปีเกิด	22 พฤษภาคม พ.ศ. 2518
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 5/148 ถนนสุขุมวิท 105 เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ช่วยครู
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา ถนนสุขุมวิท 105 เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
พ.ศ. 2537	ศิลปศาสตร์บัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตวังท่าพระ
พ.ศ. 2555	ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ